

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 73 / IV legislatura / Quart període

Dijous, 2 de desembre de 1993

Ple del Parlament

Presidència del Molt Honorable Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió plenària núm. 41

Segona i darrera reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i set minuts.

Preguntes (Punt onzè de l'ordre del dia.)

Pregunta al Consell Executiu sobre el termini previst pel Departament de Benestar Social per a construir i posar en funcionament els equipaments per a gent gran en els terrenys de l'Espanya Industrial i del carrer Nou de la Rambla, a Barcelona (Reg. 13322)

Formulació: Sr. Ferran (S) (p. 3595).

Resposta: conseller de Benestar Social (p. 3595).

Repregunta: Sr. Ferran (S) (p. 3595).

Segona resposta: conseller (p. 3595).

Pregunta al Consell Executiu sobre la data prevista per a ordenar el tancament d'un abocador illegal prop del riu Besòs, en el municipi de Mollet del Vallès (Vallès Oriental) (Reg. 13327)

La Sra. Martí i Conill (S) n'anuncia la retirada (p. 3596).

SUMARI (2)

Pregunta al Consell Executiu sobre la nova Escola Agrària de Manresa (Bages) (Reg. 13360)

El president n'anuncia la retirada (p. 3596).

Pregunta al Consell Executiu sobre l'expropiació dels immobles que estaven pendants d'adquisició a la zona Monestir-Trinitat, a Ripoll (Ripollès) (Reg. 13333)

Formulació: Sr. Piella (S) (p. 3596).

Resposta: conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 3596).

Repregunta: Sr. Piella (S) (p. 3596).

Segona resposta: conseller (p. 3597).

Pregunta al Consell Executiu sobre el termini previst per a iniciar les obres del carrer Monestir-Trinitat, a Ripoll (Ripollès) (Reg. 13334)

Formulació: Sr. Piella (S) (p. 3597).

Resposta: conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 3597).

Pregunta al Consell Executiu sobre si les obres de remodelatge urbà de la zona Monestir-Trinitat, a Ripoll (Ripollès), estaran acabades el novembre del 1994 (Reg. 13335)

Formulació: Sr. Piella (S) (p. 3597).

Resposta: conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 3597).

Repregunta: Sr. Piella (S) (p. 3597).

Segona resposta: conseller (p. 3597).

Preguntes al Consell Executiu sobre el termini previst per a adjudicar les obres del túnel i els dos viaductes de la Cúbia (Ripollès) (Reg. 13339) i sobre el pressupost per al túnel de la Cúbia i els viaductes de la Farga de Bebié i de Terradelles (Ripollès) (Reg. 13340)

El Sr. Piella (S) n'anuncia la retirada (p. 3598).

Pregunta al Consell Executiu sobre les mesures previstes en relació amb els refugiats bosnians acollits a Catalunya (Reg. 13439)

Formulació: Sr. Pueyo (ERC) (p. 3598).

Resposta: conseller de Benestar Social (p. 3598).

Pregunta al Consell Executiu sobre els motius del retard a fer efectius els valors de les expropiacions dels terrenys afectats per les obres de la carretera C-240 en el tram Vilaverd-Montblanc (Conca de Barberà) (Reg. 13505)

Formulació: Sr. Bargalló (ERC) (p. 3599).

Resposta: conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 3599).

Repregunta: Sr. Bargalló (ERC) (p. 3599).

Segona resposta: conseller (p. 3599).

Pregunta al Consell Executiu sobre el grau d'aplicació de l'apartat 5 de l'article 37 de la Llei de pressupostos del 1993, en relació amb les devolucions per cànon d'infraestructures hidràuliques (Reg. 13542)

Formulació: Sra. Martí i Conill (S) (p. 3600).

Resposta: conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 3600).

Rèplica: Sra. Martí i Conill (S) (p. 3600).

Contrarèplica: conseller (p. 3600).

Pregunta al Consell Executiu sobre les mesures previstes pel Departament d'Indústria i Energia per a dotar Olot i els municipis de l'entorn (Garrotxa) de gas natural (Reg. 13590)

Formulació: Sr. Terradellas (S) (p. 3600).

Resposta: conseller d'Indústria i Energia (p. 3601).

Repregunta: Sr. Terradellas (S) (p. 3601).

Pregunta al Consell Executiu sobre el contingut de les bosses que es van repartir a la Universitat d'Estiu de la Dona (Reg. 13073)

Formulació: Sra. Mayol (IC) (p. 3601).

Resposta: conseller de Justícia (p. 3601).

Repregunta: Sra. Mayol (IC) (p. 3602).

Segona resposta: conseller (p. 3602).

Pregunta al Consell Executiu sobre si és cert que el conseller de Benestar Social delegà un afer relatiu al Departament de Benestar Social en un regidor de l'Ajuntament de Barcelona (Reg. 13994)

Formulació: Sr. Ferran (S) (p. 3602).

Resposta: conseller de Benestar Social (p. 3602).

Repregunta: Sr. Ferran (S) (p. 3603).

Segona resposta: *conseller* (p. 3603).

Preguntes al Consell Executiu sobre el compliment de l'actuació número 29 del Pla d'igualtat d'oportunitats per a les dones 1989-1992, per al disseny i la difusió d'una campanya de conscienciació de l'opinió pública destinada a positivar comportaments diferents no discriminatoris (Reg. 13996) i sobre el compliment de l'actuació número 30 del Pla d'igualtat d'oportunitats per a les dones 1989-1992, d'actuacions per a fomentar l'activitat emprenedora de les dones en aquells àmbits on estan menys representades (Reg. 13997)

Formulació: *Sra. Vandellós (S)* (p. 3603).

Resposta: *conseller de Justícia* (p. 3603).

Repregunta: *Sra. Vandellós (S)* (p. 3605).

Preguntes al Consell Executiu sobre si el conseller de Benestar Social ha consultat la modificació del Consell General de Serveis Socials amb els sectors i les entitats afectades (Reg. 13998), sobre els criteris d'elaboració del Decret 250/1993 i de l'Ordre que el desplega, en relació amb la composició i el funcionament del Consell General dels Serveis Socials i dels consells sectorials de la Vellesa a Catalunya, d'Atenció a Persones amb Disminució i de Serveis Socials d'Atenció Primària (Reg. 13999) i sobre les raons per les quals s'ha suprimit la presència de la Federació i l'Associació de Municipis en els consells sectorials de la Vellesa de Catalunya i d'Atenció a Persones amb Disminució (Reg. 14000)

Formulació: *Sr. Soto (S)* (p. 3605).

Resposta: *conseller de Benestar Social* (p. 3605).

Repregunta: *Sr. Soto (S)* (p. 3606).

Segona resposta: *conseller* (p. 3606).

El Sr. Soto (S) intervé per una qüestió d'ordre (p. 3607).

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre les prestacions socials (Reg. 14220)
(Punt setè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Reguant (M)*. *Alhora, anuncia el decaïment del punt núm. 2* (p. 3607).

Esmena del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1, de modificació)

Torn a favor: *Sr. Padrós (CiU)* (p. 3608).

Esmena del G. Socialista (núm. 1, de modificació)

Torn a favor: *Sr. Pérez de Tudela (S)* (p. 3609).

Posició dels grups no esmenants: *Sr. Ariza (P)* (p. 3609) i *Sra. Mayol (IC)* (p. 3610).

Posició del grup presentant: *Sr. Reguant (M)* (p. 3610).

Votació del punt núm. 1, amb l'esmena incorporada: *rebutjat per 28 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció* (p. 3611).

Votació del punt núm. 3, amb l'esmena incorporada: *aprovat per unanimitat* (p. 3611).

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre els consells comarcals (Reg. 14214)
(Punt vuitè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Morera (ERC)* (p. 3611).

Posició dels grups: *Sr. Ros (P)* (p. 3613), *Sr. Farrés (IC)* (p. 3613), *Sr. Manuel Nadal (S)* (p. 3615) i *Sr. Aligué (CiU)* (p. 3616).

El Sr. Morera (ERC) anuncia la retirada del punt núm. 2 (p. 3618).

Votació del punt núm. 1: *rebutjat per 14 vots a favor, 58 en contra i 22 abstencions* (p. 3618).

Votació del punt núm. 3: *rebutjat per 11 vots a favor, 58 en contra i 25 abstencions* (p. 3618).

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la pesca a Catalunya (Reg. 14211)
(Punt novè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Carod-Rovira (ERC)* (p. 3618).

Posició dels grups: *Sra. Arnalot (P)* (p. 3619), *Sr. Fuentes (IC)* (p. 3620), *Sra. Vandellós (S)* (p. 3620) i *Sr. Moliner (CiU)* (p. 3621).

Votació: *rebutjada per 9 vots a favor, 54 en contra i 22 abstencions* (p. 3621).

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre l'atur juvenil (Reg. 14235) (Punt desè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Puigcercós (ERC)* (p. 3621).

Posició dels grups: *Sr. Ariza (P)* (p. 3623), *Sr. Fuentes (IC)* (p. 3624), *Sr. Soto (S)* (p. 3624) i *Sr. Sesmió (CiU)* (p. 3625).

El Sr. Puigcercós (ERC) (p. 0000) intervé per contradiccions, i el Sr. Sesmió (CiU) li respon (p. 3626).

SUMARI (4)

Votació dels punts núms. 1, 2 i 4: *rebutjats per 30 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció (p. 3626).*

Votació del punt núm. 3: *rebutjat per 8 vots a favor, 58 en contra i 22 abstencions (p. 3626).*

Votació del punt núm. 5: *rebutjat per 8 vots a favor, 60 en contra i 20 abstencions (p. 3627).*

La sessió s'aixeca a un quart de dues del migdia i vuit minuts.

Nota de rectificació: (p. 3627).

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 41.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i set minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat dels vice-presidents primer i segon, de la secretària primera i dels secretaris segon i tercer. Assisteixen la Mesa l'oficial major i els lletrats Sr. Muro i Sr. Pau.

Al banc del Govern seuen els consellers de Cultura, de Política Territorial i Obres Públiques, de Justícia, d'Indústria i Energia, de Benestar Social i de Medi Ambient.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Preguntes

Passem a l'onze punt de l'ordre del dia, que són preguntes amb resposta oral.

Pregunta al Consell Executiu sobre el termini previst pel Departament de Benestar Social per a construir i posar en funcionament els equipaments per a gent gran en els terrenys de l'Espanya Industrial i del carrer Nou de la Rambla, a Barcelona

La primera pregunta, sobre el termini previst pel Departament de Benestar Social per a construir i posar en funcionament els equipaments per a gent gran en els terrenys de l'Espanya Industrial, que formula la pregunta el senyor Joan Ferran. Té la paraula.

El Sr. FERRAN: Gràcies, senyor president. Des de la sol·licitud de l'escó, preguntar-li al senyor conseller Comas una pregunta que ja és antiga.

Diferents associacions de veïns i coordinadores d'entitats del barri de Sants-Montjuïc, senyor conseller, fa temps que estan reclamant la construcció d'uns equipaments per a la gent gran, que vostè coneix, de l'Espanya Industrial i del carrer Nou de la Rambla. La pregunta és simplement aquesta, és molt concreta: quan pensen vostès construir i posar en funcionament aquests equipaments de l'Espanya Industrial i del carrer Nou de la Rambla?

Gràcies, senyor conseller.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Ferran. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller senyor Comas.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL (Antoni Comas): Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor diputat, bé, jo sé que fa temps que, aleshores, aquests equipaments, doncs, se cerquen; jo també els cerco; però el fet és que, si no hi havia la cessió per part de l'Ajuntament, era impossible fer-ho.

Aquesta cessió es va produir el 15 de juliol, però fins al 13 de setembre no es va comunicar a la Generalitat. Aleshores, en aquests moments el té el departament tècnic per ana-

litzar la viabilitat, si la cessió s'ha fet correctament i, sobretot, si segons les normes urbanístiques hi caben aquests equipaments.

Dintre d'aquest mes de desembre es contestarà a l'Ajuntament. Jo, per l'expedient, li puc dir que no hi veig, en principi –sense que això sigui una resposta definitiva–, dificultats al de l'Espanya Industrial; hi veig més dificultats al del Nou de la Rambla perquè, entre altres coses, es farà allà mateix una residència privada sense ànim de lucre per part d'una fundació, i ens sembla que és molt més adient posar el centre de dia en aquesta residència que no pas en el terreny que ha cedit l'Ajuntament, que té dificultats de tipus tècnic en estar en un pendent molt pronunciat.

Si una vegada comunicada a l'Ajuntament aquesta resolució i, per tant, acceptats els terrenys, que no ho estan encara..., aleshores es posaria en programació. Jo espero que el de l'Espanya Industrial es pugui fer el projecte l'any vinent, i potser es pugui també començar el mateix any vinent; després seran dotze mesos d'obres.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Senyor Ferran, pot repreguntar.

El Sr. FERRAN: Gràcies, senyor president. Moltes gràcies, senyor conseller, per la seva resposta. Pensi vostè que aquest tema és un tema que ja li vaig plantejar a vostè fa aproximadament un any i dos mesos; que en aquell moment ja sabíem –sabíem– que s'havia fet la concessió per part de l'Ajuntament, el que passa és que de manera formal no se li havia comunicat a vostè, o no havia anat al Consell plenari de l'Ajuntament de Barcelona; que això és cert que es va fer el dia 15 de juliol; però que també, quan li vaig plantejar aquell tema ara fa un any i dos mesos, en la meua pregunta vostè i jo vam comentar que, precisament, els seus serveis tècnics ja havien analitzat la qualitat i les possibilitats del territori, de l'espai per fer-ho.

Per tant, jo em penso que està bé que vostè em doni una resposta que en un espai de temps realment reduït tindrem això, tindrem la possibilitat de tenir aquests equipaments; però dir-li, també, que ja hem tingut temps per fer els estudis, que ja hem tingut temps per fer tot allò que calia perquè es pogués posar en marxa immediatament. El 15 de juliol, encara que a vostè no se li comunicés directament, vostè ja sabia que aquests terrenys eren cedits; el que hi havia hagut durant aquest any, el que hi ha hagut és potser allò: «Digui-m'ho vostè primer, que jo, quan vostè m'ho digui, ho faré.» Vostè sabia perfectament que aquests terrenys eren per a vostès, per a construir precisament això que se'ls demana ara.

Gràcies, senyor conseller.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies senyor Ferran. Senyor conseller Comas, té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Sí. Senyor diputat, les coses s'han de fer ben fetes. Fins al 13 de setembre jo no n'he tingut coneixement; i jo no puc ordenar que es faci un projecte, no hi ha interventor que em doni una autorització si no tinc la cessió. Per tant, la reclamació

vostè l'ha de dirigir a una altra institució, no pas a la Generalitat de Catalunya. Nosaltres des del 13 de setembre que tenim..., hem començat a actuar i ara el que hem de mirar –nosaltres l'havíem mirat, el de l'Espanya Industrial, per això li ho he pogut avançar–, però el que hem de mirar és si la cessió se'ns ha fet en condicions, des d'un punt de vista jurídic, en condicions que allà hi càpiga. Sàpiga que aquest terreny de la Espanya Industrial, que està dins del parc de l'Espanya Industrial, segons com vingui la cessió, hi pot caber o no hi pot caber, perquè urbanísticament té condicions molt precises.

Per tant, no és la Generalitat la que ho ha retardat, perquè no ho podia fer d'una altra manera. Jo no em podia guiar pel que em poguessin dir més o menys els mitjans de comunicació, el que poguessin dir de paraula. Això ha d'anar veritablement certificat.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller.

Pregunta al Consell Executiu sobre la data prevista per a ordenar el tancament d'un abocador illegal prop del riu Besòs, en el municipi de Mollet del Vallès (Vallès Oriental)

La següent pregunta és sobre la data prevista per a ordenar el tancament d'un abocador illegal prop del riu Besòs, que formula la diputada senyora Rosa Martí. Té la paraula.

La Sra. MARTÍ I CONILL: President, la retiraria.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, queda retirada.

Pregunta al Consell Executiu sobre la nova Escola Agrària de Manresa (Bages)

La tercera pregunta també ha estat retirada.

Pregunta al Consell Executiu sobre l'expropiació dels immobles que estaven pendents d'adquisició a la zona Monestir-Trinitat, a Ripoll (Ripollès)

Passem a la quarta: sobre l'expropiació dels immobles que estaven pendents d'adquisició a la zona Monestir-Trinitat, a Ripoll. Formula el diputat senyor Piella; té la paraula.

El Sr. PIELLA: Gràcies, senyor president. En aquest tema, el butlletí de l'Institut Català del Sòl, de 1991, doncs, ja feia constar que aquesta actuació a la zona Trinitat-Monestir de Ripoll estava executada o en tràmit d'execució.

Aquest diputat l'any passat, concretament, doncs, el mes de novembre, va adreçar una pregunta, també oral, al conseller demanant com estava el tràmit d'aquesta actuació. La contesta va ser que faltava fer l'expropiació i que estaria feta en un termini de sis mesos. Concretament el que demano, després d'un any, es veure com està aquest tràmit, concretament, d'expropiació.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyor conseller.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Piella. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Cullerell.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES (Josep Maria Cullerell): Sí, senyor president, moltes gràcies. Senyor Piella, bé, miri, nosaltres..., fins a la data, de fet, no s'ha procedit –aquesta és la veritat– a l'expropiació dels immobles pendents d'adquirir, per tres raons.

Primera, perquè feia falta o calia finalitzar el procés administratiu d'aprovació del planejament. L'aprovació definitiva per la Comissió d'Urbanisme va ser el 28 d'octubre del 92. Com a continuació d'aquesta gestió urbanística iniciada, s'han mantingut oberts els contactes amb la propietat dels immobles pendents d'expropiar per tal d'arribar al mutu acord i a l'avenença. I, en tercer lloc, la complexitat que es presenta derivada de la permanència dels estadants en els immobles de referència –hi ha dos locals comercials, que vostè coneix bé, senyor diputat i senyor alcalde a la vegada, i tres habitatges– fa necessàries solucions d'avenença en comptes de l'expropiació. Per tal de resoldre, d'altra banda, també, per tal de resoldre la problemàtica social plantejada, s'ofereix la reubicació en el mateix àmbit mitjançant permutes que, evidentment, el que fan és allargar –per dir-ho així– el procés d'anar arribant a mutu acord.

Per tant, en principi, nosaltres som partidaris d'accelerar al màxim els tràmits; però, abans d'anar a l'expropiació, poder mirar d'arribar a mutu acord i a una fórmula d'avenença amb els afectats.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Piella pot pregaruntar.

El Sr. PIELLA: Gràcies, senyor president. Gràcies, senyor conseller, per la seva contesta. Evidentment, el que m'ha dit vostè és un tema, doncs, ja conegut, però, per entendre'ns, ens hem de posar pràcticament on estàvem fa dos anys, és a dir, aquesta situació és la que ja s'estava discutint fa dos anys. Vist que era difícil arribar a una avenença i que les propostes d'expropiació eren desorbitades, el que es va optar en aquell moment és tirar endavant el PERI, fer-ne l'aprovació definitiva i a partir d'aquí anar concretament a un procés d'expropiació o, com a mínim, pressionar perquè, amb un possible procés d'expropiació..., agilitar aquest tema.

Comprenc la complexitat, però jo crec que ho podríem agilitar; crec que els temes estan prou madurs i estan prou debatuts com per, ja, prendre una decisió definitiva, i després crec que a nivell d'Administració no és bo que s'hi estigui veient que un tema que s'està portant entre la Generalitat i l'Ajuntament de Ripoll durant tres, quatre anys, doncs, es vagi arrossegant i no s'hi doni una solució definitiva.

Jo crec que el tema està prou debatut, està prou concretat, i hi ha idees prou clares com per anar, si és necessari, com a mínim, sota la possibilitat d'una expropiació, mirar,

diguem-ne, que els propietaris cedeixin davant d'un cas que crec que és molt important per esponjar el teixit urbà de Ripoll.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Piella. El conseller Cullell té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Sí, només una cosa, senyor president, perquè prenc nota, senyor diputat, del seu desig, i li haig de dir que em sembla raonable, fins i tot molt raonable, i, per tant, jo em comprometo a fer el possible per agilitar al màxim la tramitació de tot aquest expedient.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Pregunta al Consell Executiu sobre el termini previst per a iniciar les obres del carrer Monestir-Trinitat, a Ripoll (Ripollès)

La següent pregunta també la formula el diputat senyor Pere Jordi Piella, i és sobre el termini previst per iniciar les obres del carrer Monestir-Trinitat, de Ripoll. Té la paraula el senyor Piella.

El Sr. PIELLA: Gràcies, senyor president. Aquesta segona pregunta és conseqüència de l'anterior; no cal pas tornar a fer la part, diguem-ne, expositiva. L'única cosa que demanaria és a veure quin termini hi ha per iniciar aquestes obres i, a partir d'aquí, doncs, poder fer alguns plans i poder donar idees concretes sobre com es procedirà a la seva execució.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyor conseller.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Piella. El conseller Cullell té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Sí, senyor president. Com diu el senyor diputat, òbviament, aquesta pregunta, doncs, és conseqüència de l'anterior, i, per tant, la resposta també, i per tant és evident que el termini previst per a l'inici de les obres jo no li puc dir en aquests moments, perquè tampoc sé el termini previst per a l'expropiació. Tan bon punt acabem aquest tema de l'expropiació, de l'adquisició de les finques, doncs, òbviament, es podrà aleshores començar l'inici de les obres.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller. Senyor Piella, vol repreguntar? *(Pausa.)*

Pregunta al Consell Executiu sobre si les obres de remodelatge urbà de la zona Monestir-Trinitat, a Ripoll (Ripollès), estaran acabades el novembre del 1994

Doncs, passem a la següent pregunta, que també és del senyor Piella, sobre les obres de remodelatge urbà de la zona Monestir-Trinitat. Té la paraula el senyor Piella.

El Sr. PIELLA: Gràcies, senyor president. És la tercera part de la mateixa qüestió, que, en definitiva, s'ha fraccionat en tres parts molt concretes. En la resposta que es va donar fa un any, una de les parts d'aquesta resposta era que el termini d'execució d'aquesta actuació seria el novembre de l'any 94. És clar, evidentment, jo el que demanaria és a veure si el que en aquell moment es va endarrerir i es va dir a la Mesa del Parlament es podrà complir i realment el novembre de l'any 94 aquesta actuació la podrem tenir finalitzada.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Piella. El conseller Cullell té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Sí, senyor president. Tercera part de la qüestió. Bé, es considera que és tècnicament possible l'execució parcial de les dues obres en el termini d'un any; per tant, des del moment de l'inici, en un any es poden acabar les obres. En la hipòtesi d'establir..., i em sembla que en això ens podríem posar d'acord tant la Direcció General d'Arquitectura i Habitatge com el mateix Ajuntament de Ripoll, a establir dues fases d'execució per tal de facilitar el trasllat dels estadants dels immobles afectats i, per tant, d'accelerar també, des del punt de vista pressupostari tant com des del punt de vista efectiu de les obres, la seva execució.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Piella vol repreguntar? *(Pausa.)* Té la paraula.

El Sr. PIELLA: Gràcies, senyor president, gràcies, senyor conseller. Bé, li agraeixo la seva contesta, però li asseguro que estic molt preocupat, i estic preocupat perquè, analitzant els pressupostos per al 1994, veig que per a aquesta actuació hi ha una consignació de 2 milions de pessetes davant d'una actuació que s'acostarà als 50 milions; és clar, a partir d'aquí ve la meua perplexitat, que per molt que hi hagi bona voluntat, si no hi ha diners, difícilment es pot aconseguir que es compleixi el que al seu moment es va dir a la Mesa del Parlament. És per això, concretament, que també voldria una mica més de concreció sobre si serà o no possible que el novembre de l'any 94 estiguin acabades unes obres, tal com es va prometre o tal com es va contestar a la Mesa del Parlament.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Piella. El conseller Cullell té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Sí, senyor president. El problema no és pressupostari; evidentment que vostè coneix les tècniques de les plurianualitats, i, per tant, el problema no és pressupostari, sinó que el problema és —com li he dit abans, i vostè hi ha fet referència— el problema de les expropiacions i el problema de les afectacions i el problema, bàsicament, doncs, social, als estadants que estan ocupant aquestes finques en aquests moments, doncs, de trobar-los un lloc per poder-los allotjar o ubicar en el mateix entorn en el qual es troben ara.

Crec que nosaltres podem anar i començar al més aviat possible ambdues fases i adjudicar la primera fase, òbviament, en el transcurs de l'any 94 i en el transcurs –en el transcurs– d'un any, haver acabat aquestes obres.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller.

Preguntes al Consell Executiu sobre el termini previst per a adjudicar les obres del túnel i els dos viaductes de la Cúbia (Ripollès) i sobre el pressupost per al túnel de la Cúbia i els viaductes de la Farga de Bebié i de Terradelles (Ripollès)

Continuarà en l'ús de la paraula el senyor Piella, sobre unes obres del túnel o dels viaductes de la Cubla, Ripollès. Té la paraula el senyor Piella.

El Sr. PIELLA: Gràcies, senyor president. No, són les obres del túnel i els viaductes de la Cúbia, per concretar. No, havíem quedat amb el senyor conseller que retirava aquestes preguntes, no per res, perquè, després d'analitzar els pressupostos del proper any, doncs, la contesta, si no d'una manera total, està bastant clara en funció d'aquests pressupostos.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Sí, la 7 i la 8, retirades. Molt bé, senyor Piella, gràcies.

Pregunta al Consell Executiu sobre les mesures previstes en relació amb els refugiats bosnians acollits a Catalunya

La següent pregunta, sobre les mesures previstes en relació amb els refugiats bosnians acollits a Catalunya, la formula el diputat senyor Pueyo. Té la paraula.

El Sr. PUEYO: Gràcies, senyor president. Honorable conseller, la nostra pregunta fa referència a un fet que el Govern coneix, i que l'honorable conseller, sens dubte, també: el fet que el mes d'agost un grup de cent dues, sobretot, nens, nenes, dones i especialment homes d'edat avançada, també, van acollir-se a l'hospitalitat, al refugi del nostre país; van venir aquí o van ser transportats aquí en dos autocars des de camps de refugiats situats a Croàcia, on la seva situació havia començat a ser difícil en molts aspectes.

Aquest grup de cent dues persones –que evidentment és una petita gota dins d'un mar de crueltat i d'accions violentes i injustificables contra la població civil bosniana–, doncs, ha comptat amb un excel·lent suport per part de la societat civil catalana. Avui com avui, aquestes persones estan distribuïdes, mantenint els nuclis familiars, en diferents indrets del territori del país; han estat molt ben acollides, especialment des del punt de vista de les localitats que els han acollit, i també cal dir que el Govern, en aspectes concrets com la cobertura sanitària, ha reaccionat positivament o favorablement.

A nosaltres, però, ens preocupa molt especialment la situació dels menors d'edat que formen part d'aquest col·lectiu; no podem oblidar les competències de la Generalitat de Catalunya sobre aquest col·lectiu. Ens preocupa el fet, si es vol, precís i individual, de persones com el cas d'un nen que té una afecció, de naixement, al fetge, i que previsiblement haurà de ser sotmès a un trasplantament, però que, com que aquestes persones no tenen resolta la seva situació, diguem-ne, legal, d'asil o refugi, doncs, fins i tot en el cas d'aquest nen, malgrat que és un cas humanitàriament claríssim i probablement urgent d'aquí a poc temps, doncs, se li poden plantejar problemes legals, tal com estan regulades les llistes d'espera, els sistemes de trasplantament en el marc europeu.

Per tant, en síntesi, perquè, si no, em temo que exhauriré el temps de la pregunta, voldria demanar a l'honorable conseller quines són les valoracions que fa el Govern i especialment el seu Departament en relació amb la situació dels menors d'edat que formen part d'aquest grup de refugiats bosnians acollit a Catalunya des del mes d'agost.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Pueyo. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller Comas.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Sí, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor diputat, com vostè sap, aquest grup de cent dos bosnians va ser acollit aquest estiu per l'entitat CIEMEN. El CIEMEN és una entitat col·laboradora de la campanya de solidaritat amb el poble de Bòsnia. La Generalitat de Catalunya ha treballat, no tan sols, únicament, a través del Departament de Sanitat, sinó a través de tots els departaments, molt estretament amb aquesta entitat. El Departament de Presidència, concretament, va donar suport al finançament de publicitat en els mitjans de comunicació per a la sensibilització de la població i també per al finançament del transport del material recollit. Infància, la Direcció General d'Atenció a la Infància, del Departament de Benestar Social, va assumir la coordinació d'acolliment i integració dels refugiats bosnians. El Departament d'Ensenyament va facilitar l'escolarització dels nens, i la Direcció General de Formació d'Adults –també del Departament de Benestar Social–, per als cursos de català i de castellà d'adults, etcètera. El Departament de Sanitat vostè ja ha dit que havia acollit..., però no només des d'un punt de vista d'accions humanitàries; en aquests moments tenen garantida la seva assistència sanitària en els centres hospitalaris de la xarxa hospitalària d'utilització pública.

Bé, i així, doncs, totes les altres qüestions que se'ns ha demanat per part de CIEMEN han estat ateses per la Generalitat. L'operació de trasllat i acolliment va acabar el 31 de juliol i, a partir d'aquesta data, a través de grups de voluntaris, s'ha procurat cercar en diversos pobles de Catalunya una ubicació menys provisional. En aquests moments la informació de què disposem és que setanta-dos dels refugiats –els que estaven a Castellet i la Gornal– ja es troben ubicats en diferents pobles i cases, sobretot a les comarques tarragonines i lleidatanes.

Nosaltres ja sap CIEMEN que el que se'ns demani procurarem ajudar en tot el que puguem, però també és clar que aquesta..., el CIEMEN té molt clar que es tracta d'una campanya de solidaritat i de voluntariat del poble de Catalunya, i ha de ser aquest i no pas l'Administració que es faci únicament càrrec del tema.

El cas que vostè esmenta d'aquest nen serà –ja ho he dit abans–..., està garantida la seva assistència sanitària en tots els centres públics; per tant, tindrà absolutament acollida en el sistema que està previst en aquests casos, però és evident que l'aspecte legal –vostè ja ho ha dit– no correspon a la Generalitat, però, l'aspecte sanitari, això està absolutament garantit, i, per tant, afrontarem aquesta obligació.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller. No hi ha temps per a la repregunta perquè ha exhaurit el temps.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
els motius del retard a fer efectius
els valors de les expropiacions
dels terrenys afectats per les obres
de la carretera C-240 en el tram
Vilaverd-Montblanc (Conca de Barberà)*

La següent pregunta és sobre els motius del retard a fer efectius els valors de les expropiacions dels terrenys afectats per les obres de la carretera C-240 en el tram Vilaverd-Montblanc, que formula el diputat senyor Bargalló. Té la paraula.

El Sr. BARGALLÓ: Sí, senyor president, moltes gràcies. A la carretera C-240 s'estan efectuant, a punt de finalitzar ja, les obres de desviació del tram Vilaverd-Montblanc, unes obres que van iniciar-se el mes de novembre de l'any passat. Poc més d'un any després de l'inici de les obres, i a punt gairebé de la seva inauguració, els pagesos afectats per les expropiacions encara no han rebut la quantia econòmica que valorava aquestes expropiacions, i la pregunta, d'entrada, és molt senzilla: quan preveu el Govern que es puguin fer efectius aquests valors de les expropiacions d'aquest tram d'aquesta carretera.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bargalló. L'honorable conseller senyor Culler té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Sí, senyor president. Senyor diputat, efectivament, la carretera de Vilaverd-Montblanc està pròxima a la inauguració, i em plauria molt, senyor diputat, que ens acompanyés a la inauguració.

De fet, el projecte..., s'han ocupat ja totes les finques i s'han formalitzat els convenis de preu just per mutu acord, amb data del 30 de març de 1993. Els expedients de pagament d'aquests convenis s'han tramitat al Departament d'Economia i Finances amb data 9 de novembre, amb el número d'índex 1808/01. Per tant, en aquests moments el Departament d'Economia i Finances és el que té aquests

expedients per poder-los pagar. El termini de pagament del Departament d'Economia i Finances va entre els sis i els vuit mesos. Queda un propietari –si ho vol, senyor diputat, després li diré qui és–, que, per arribar a un mutu acord, el seu expedient està en fase de taxació de preu just. La resta de propietaris, que són cinc..., el mutu acord dels quals no s'ha signat és perquè o bé són desconeguts, alguns d'ells, o tenen problemes de titularitat amb Renfe. Però un cop se solucionin tots aquests problemes, se signaran també els convenis de mutu acord.

Posteriorment, amb data 6 d'agost del 1993, es va aprovar per la Direcció General de Carreteres un modificat de l'esmentat projecte. L'Ordre per començar a iniciar els tràmits d'expropiació és de data 12 de novembre del 93, amb la qual cosa queden afectats 2.147 metres quadrats, els propietaris dels quals són els mateixos amb qui es va arribar a un mutu acord en el primitiu projecte, i properament s'iniciaran les converses per també poder arribar a un mutu acord amb aquests.

Res més; moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Bargalló pot repreguntar.

El Sr. BARGALLÓ: Sí, senyor president. Pel que fa a aquestes obres, com el senyor conseller sabrà, el nostre Grup havia expressat alguns dubtes en alguns temes que jo he d'agrair que tècnics del seu Departament s'hagin posat en contacte amb les persones afectades per aquests problemes tècnics i s'han començat a solucionar –alguns d'ells s'han solucionat ja definitivament. En tot cas, com que resulta que aquest tram ha de continuar i hi haurà obres previstes, jo diria que no deixa de donar una certa no massa bona imatge el fet que s'inaugurin unes obres quan encara els afectats no han rebut el valor de la seva expropiació, tenint en compte que hi haurà properes expropiacions per obres que continuen.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bargalló. El senyor conseller pot contestar.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Sí, senyor president. Probablement el senyor diputat té raó que no dona massa bona imatge, això, però, desgraciadament –desgraciadament–, en fi, en tota aquesta problemàtica de les expropiacions i de les mútues avinences i dels mutus acords no és la nostra Administració l'excepció. Vull dir, vostè sap que hi ha perfectament obres, en fi, molt importants i que s'han fet durant els Jocs Olímpics que en aquests moments no tan sols no tenen ja firmada la mútua avinença sinó que, fins i tot, no hi ha ni mútua avinença ni el tràmit d'expropiació iniciat. Jo crec que aquesta, fins i tot, concretament –estant la majoria d'expedients ja en el Departament–..., la pagadoria, per dir-ho així, de la Generalitat és de les que aquesta expressió és menys dolenta, perquè realment es troba molt avançat tot el període de la tramitació per a l'expropiació i per al seu pagament.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Pregunta al Consell Executiu sobre el grau d'aplicació de l'apartat 5 de l'article 37 de la Llei de pressupostos del 1993, en relació amb les devolucions per cànon d'infraestructures hidràuliques

Passem a la següent pregunta, sobre devolucions per cànon d'infraestructures hidràuliques, presentada per la diputada senyora Rosa Martí. Té la paraula.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor president. La pregunta és molt breu: és preguntar al Govern quin és el grau d'aplicació i de compliment de l'apartat cinquè de l'article 37 de la Llei de pressupostos, que preveia exactament el mètode de devolucions als usuaris domèstics, sobretot pel que fa als jubilats i les famílies nombroses, del cànon hidràulic.

Evidentment, és un article complex, però, de forma resumida, el que preveia era això: la devolució del cànon hidràulic als jubilats i a les famílies nombroses, i voldríem saber el grau d'aplicació d'aquest article.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Martí. El conseller, senyor Cullell, té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Sí, senyor president. Senyora diputada, bé, com vostè diu, l'apartat cinquè de l'article 37 de la Llei de pressupostos per al 1993 reconeix el dret dels contribuents, en el cànon d'infraestructura hidràulica per a usos domèstics d'aigua, a la devolució parcial dels imports satisfets, en els supòsits i fins i tot en les quanties que es detallen en els apartats a i b del mateix precepte.

D'acord amb la previsió d'aquest apartat, de l'apartat 6 també del mateix article, els expedients de devolució de les quantitats corresponents s'iniciarà, la seva resolució, per la Junta d'Aigües, a instància de part, segons els justificants que els interessats aportin de l'esmentat expedient.

Cal suposar que les sol·licituds es formularan un cop tancat l'exercici, quan els contribuents puguin acreditar els imports facturats durant aquest i es verifiqui la procedència o no de les devolucions que es demanin. Per tant i fins a la data, no ha estat presentada davant la Junta d'Aigües cap sol·licitud a l'empara del precepte sobre què es formula la pregunta.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. La senyora Martí pot repreguntar.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Sí, moltes gràcies, senyor president. Evidentment, el Grup Socialista ja va pronosticar al moment de l'aprovació de pressupostos que aquest article era inaplicable per la seva complexitat, i només diré tres qüestions.

És lamentable, malgrat que l'article preveu que, evidentment, es pot reclamar iniciar l'expedient fins al 30 de juny del 94..., però en aquests moments ja han passat, com a mínim, a la major part d'ajuntaments, tres rebuts trimestrals sobre els quals ja s'hauria pogut aplicar aquest article, i, com reconeix el senyor conseller, l'aplicació és nul·la i, tot i

això —segona qüestió—, aquest article continua apareixent a l'avantprojecte dels pressupostos del 94, amb redacció idèntica. I tercera observació: al nostre entendre, aquest article és el sùmmum de la burocràcia, tant que parlem en aquests moments de simplificació de l'Administració, per dues raons. Primera raó, molta gent no sap ni que existeix aquest article i, segona raó, si suposem un cas pràctic, per exemple, una família nombrosa que viu a Amposta o bé un jubilat d'Alp, la tramitació d'aquest expedient per a la devolució, anem a suposar, al voltant de tres o quatre-centes pessetes, li suposa fer un escrit o anar a la delegació corresponent, esperar resposta, rebre potser un taló per a la bonificació, que segurament aquesta bonificació, després de tota la feina, les despeses burocràtiques de l'entitat bancària se la menjaran.

Per tant, és un article de nul·la aplicació, com es demostra, i nosaltres creiem que, cara als pressupostos de l'any que ve, de l'any 94, evidentment s'hauria de suprimir perquè, com es demostra a la pràctica i el desembre del 93, la seva aplicació ha estat nul·la.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Martí. El senyor conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Senyor president, només fer avinent a la cambra que més que una pregunta es tracta d'una esmena *in voce*, que deu ser... que no sé si és aquest el moment de fer-la, sinó que deu ser durant la tramitació dels pressupostos.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller.

Pregunta al Consell Executiu sobre les mesures previstes pel Departament d'Indústria i Energia per a dotar Olot i els municipis de l'entorn (Garrotxa) de gas natural

La següent pregunta és sobre les mesures previstes per a dotar Olot i els municipis de l'entorn, de la Garrotxa, de gas natural. La formula el diputat senyor Terradellas. Té la paraula.

El Sr. TERRADELLAS: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, com vostès saben, la comarca de la Garrotxa té una economia basada, sobretot, en la petita i mitjana empresa; està fora dels grans eixos de comunicació i, per tant, necessita aquestes infraestructures de suport per fer més competitives les iniciatives empresarials.

Lògicament, per tant, el gas natural pot ser, ha de ser un ajut complementari i alternatiu a l'energia existent. Sabem que a Olot està previst que hi arribi l'any 94, cosa que celebrem; la meua pregunta és si aquesta actuació que pensa arribar a Olot també tindrà els mateixos efectes als polígons industrials dels municipis de l'entorn per també intentar que puguin gaudir d'aquesta energia complementària.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Terradellas. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller senyor Subirà.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA (Antoni Subirà): Senyor president, senyor diputat, efectivament, en el conveni, millor dit, en el Pla de gasificació de Catalunya que es va dissenyar des del Departament d'Indústria l'any 1990 i que es va signar amb la companyia que l'està executant el 23 d'abril, és a dir, el dia de Sant Jordi del 91, la gasificació d'Olot i de la seva comarca està prevista, estava prevista per a l'any 95, i tal com van les obres, tal com van els projectes és previsible que es pugui posar en funcionament molt, molt al principi de l'any 95, de l'any 1995. Dubto que es s'hi pugui arribar a finals del 94, però, en qualsevol cas, és un problema d'un parell de mesos.

I els municipis, concretament, que en principi són objecte de la concessió administrativa de gasificació són el de Serinyà, que encara és en la comarca anterior, al Pla de l'Estany, però llavors, ja entrant a la Garrotxa: Sant Ferriol, Besalú, Argelaguer, Tortellà, Sant Jaume de Llierca, Montagut, Castellfollit de la Roca, Sant Joan les Fonts, Olot, la Vall de Bianya i les Preses.

Això vol dir que és un eix, un eix central, que va passant pels municipis, arrenca a Banyoles, Porqueres, Serinyà, llavors entra a la Garrotxa, Sant Ferriol, Besalú, amb un ramal que va cap a Beuda, a mà dreta, Argelaguer, amb un ramal que va cap a Sales de Llierca i Tortellà, llavors continua, travessa el municipi de Sant Jaume de Llierca, Montagut, Sant Joan les Fonts, amb un ramal que va cap al nucli de Sant Joan les Fonts, Olot i baixa cap a les Preses i entra, finalment, al municipi de la Vall d'en Bas. És una gasificació molt completa de la comarca, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Subirà. El senyor Terradellas pot repreguntar.

El Sr. TERRADELLAS: Sí, moltes gràcies, senyor president. Per manifestar a aquesta cambra i al conseller la satisfacció que s'hagi fet un programa que permeti, doncs, dotar d'aquest servei una zona, com deia, de petita i variada indústria i economia; que aquest equipament, tal com va demanar el Pla estratègic, segurament hi serà un bon suport.

Per tant, el que demano al senyor conseller és, ja ben concretament, si aquest Pla de gasificació global per a les poblacions que m'ha dit es pot fixar en aquest horitzó del 95, cosa que celebraria moltíssim.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Terradellas. El senyor conseller vol intervenir? (Pausa.)

Pregunta al Consell Executiu sobre el contingut de les bosses que es van repartir a la Universitat d'Estiu de la Dona

Passem a la següent pregunta, que és sobre el contingut de les bosses que es van repartir a la Universitat d'Estiu de la Dona, que presenta la diputada senyora Imma Mayol. Té la paraula.

La Sra. MAYOL: Gràcies, senyor president. El mes de juny es va celebrar a Barcelona, organitzada per l'Institut Català de la Dona i la Fira de Barcelona, una universitat d'estiu. Quan les persones acudien a inscriure's, a matricular-se, se'ls aconsellava que anessin al costat, que se'ls donaria una bossa, un obsequi, diguem-ne. Aquesta bossa contenia, entre altres coses, aquestes revistes que jo tinc aquí i que no puc ensenyar-los gaire a vostès perquè amb el micro m'és difícil, que eren, doncs, *Lecturas*, *Deliciosos platos para cada día y para las fiestas*, *Clara*, *Guía familiar de primeros auxilios*, *Cómo vencer la celulitis*, *Toda la cocina de primavera*, a més a més d'unes bosses de propaganda de cafè, cosmètics, etcètera. La pregunta és: coneixia l'Institut Català de la Dona, per tant, la Generalitat, entitat organitzadora, el contingut d'aquestes bosses?

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Mayol. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller senyor Isac.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA (Antoni Isac): Senyor president, senyores i senyors diputats, la cambra podia estar perfectament assabentada del contingut d'aquestes bosses; no calia que les ensenyés perquè la senyora diputada ja va utilitzar els mitjans de comunicació per indicar el seu contingut amb fotografies. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA: La pregunta en concret que es presenta aquí, al Parlament, és per quin motiu a la Universitat catalana de la dona, organitzada per l'Institut Català de la Dona, es va repartir una bossa amb el material, etcètera, no si es coneixia. Evidentment, l'organització de la Universitat d'Estiu és una gestió que fa, dins tot un seguit d'activitats del Pla d'Igualtat de la Dona, l'Institut Català de la Dona, i, lògicament, pot tenir coneixement de les seves dimensions en l'organització.

A la Universitat d'Estiu, organitzada per l'Institut Català de la Dona, s'utilitzà per primera vegada una tècnica d'esponsorització. L'organització no és conjunta en el sentit que ho ha volgut dir la senyora diputada, entre l'Institut i la Fira de Barcelona, sinó que la Fira de Barcelona va actuar, juntament amb altres empreses, com a esponsoritzador per tal d'avaluar aquesta gestió.

Tal com està plantejada la pregunta, a mi m'agradaria aclarir aquesta ambigüitat: l'Institut Català de la Dona, al moment de la matrícula, entrega un material; el material és estrictament acadèmic o relacionat amb la gestió d'aquest curs, són les carpetes de les ponències, és informació de l'Institut Català de la Dona, i, lògicament, de la mateixa manera que en una àrea de descans s'estableixen unes cafeteries o uns llocs d'esbarjo, es van establir, perquè es va considerar com a experiència primera que es podia fer aquesta gestió esponsoritzada, uns petits estands de la resta de les empreses col·laboradores a les quals s'oferia voluntàriament —no s'aconsellava ni es recomanava que s'anés a recollir cap material—, s'oferia voluntàriament, a aquelles persones que ho volguessin, una sèrie d'obsequis que, efec-

tivament, són els que vostè ha dit i més material que, si vol, jo li ho diré, com són mostres de cosmètica, etcètera.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. La senyora Mayol pot repreguntar.

La Sra. MAYOL: Miri, senyor conseller, si no fos perquè és un tema que és molt trist, podríem riure molt, però em sembla que és un tema força trist. En primer lloc jo vull dir que la primera sessió inaugural d'aquesta Universitat es deia –no s'ho perdin–: «Reminiscències sexistes discriminatòries en la societat actual». O sigui que vostès munten una universitat que té aquest títol, i el que fan és repartir o permetre que es reparteixi, que és el mateix, unes bosses amb clar contingut sexista. Seria el mateix que pensar que en unes jornades sobre infància, sobre els drets de la infància es pot estar repartint al costat un material sobre videojocs agressius; per exemple. Això seria inimaginable.

I el que els vull dir clarament és que, mirin, el que més em preocupa no és que succeeixi això, perquè un error d'aquestes característiques el pot cometre tothom; el que més em preocupa és que un organisme que teòricament ha de vetllar, entre altres coses, perquè no es produeixin discriminacions sexistes a la societat actual sigui incapaç de discernir i discriminar el que és un contingut sexista.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Mayol. El conseller senyor Isac té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA: Miri, senyora diputada, vostè fa unes valoracions que, evidentment, respectem i les prenem en consideració, però que em fa l'efecte que no són compartides per la gran majoria. (Pausa.) No, la gran majoria.

Els he dit que es va organitzar, com a mostra o com a primera iniciativa, una actuació en una universitat d'estiu mitjançant esponsorització. Evidentment, l'Institut Català de la Dona, com que era una primera actuació, en aquest sentit, que organitzava, va tenir la cura d'incloure tot un seguit de butlletes valoratives de les actuacions, del contingut i de l'organització.

El que sí que li vull dir són dues dades molt concretes, i no les dic sense cap tipus d'intencionalitat i, evidentment, el més abstractes possibles: ni fer riure, ni fer plorar. El cert és que aquestes bosses es van exhaurir immediatament; que el grau de satisfacció que es va demostrar respecte de les sessions, és a dir, de l'aspecte acadèmic, és aproximadament d'un 84,9%, i aquesta és una mostra que es fa al voltant d'una participació diària de cent quaranta, cent cinquanta persones que van acudir a aquesta Universitat, i que, en canvi, el grau de satisfacció pel que fa a la infraestructura i a l'organització d'aquesta Universitat d'Estiu de la Dona va ser del 90,1%. Em sembla que és prou evident, és una dada objectiva, no inventada i que fa que, bé, ho repeteixo...

El Sr. PRESIDENT: Se li ha acabat el temps, senyor conseller. Ho sento.

Pregunta al Consell Executiu sobre si és cert que el conseller de Benestar Social delegà un afer relatiu al Departament de Benestar Social en un regidor de l'Ajuntament de Barcelona

El Sr. PRESIDENT: La següent pregunta és sobre si és cert que el conseller de Benestar Social delegà un afer relatiu al Departament en un regidor de l'Ajuntament de Barcelona, que presenta el diputat senyor Ferran. Té la paraula.

El Sr. FERRAN: Gràcies, senyor president. Senyor regidor, li explicaré un petit conte que és el que dona llum a aquesta pregunta. Assabentat el senyor Xavier Valls, regidor del districte de Gràcia, per uns veïns, per uns integrants d'una llar d'avis del carrer Siracusa, que hi havia un perill imminent de tancament d'aquella llar d'avis, li va adreçar a vostè una carta per tal que vostè pogués anar al Ple del districte, accedís al Ple del districte a explicar les raons, els resultats, com es podia fer, com es podria trobar una solució satisfactòria en el tema. El senyor Valls el convida a vostè, l'invita a anar al Ple del districte, i quina és la sorpresa, senyor conseller, de tots els veïns quan aquell Ple del dia 14 del X del 93 el que entra en el Ple i parla en nom del Departament de Benestar Social és el senyor Daniel Fabregat.

La pregunta és molt concreta, senyor conseller: vostè considera lògica aquesta delegació? No fóra més interessant o més lògic que qualsevol –qualsevol– càrrec del seu Departament, de la seva confiança, hagués anat a donar les explicacions pertinents?

Ens trobem, senyor conseller, davant de la circumstància que no sabem ja en aquests moments quina és l'amplitud real de la seva Conselleria; si hi han regidors de l'Ajuntament de Barcelona que treballen per a vostè, com treballen?, a qui delega?, com delega? La seva ja sé que és una macroconselleria, senyor conseller. Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Ferran. El conseller senyor Comas té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor diputat, la situació no és com vostè l'ha descrit: o vostè està mal informat o no ha dit les coses com van ser.

Vaig rebre una carta del regidor-president del districte de Gràcia que s'interessava per conèixer la situació de dos temes; un tema era un hotel d'entitats que la Generalitat està construint i un altre tema era el carrer Siracusa, que hi havia no cap perill de tancament, sinó que hi ha la necessitat d'una ampliació d'aquesta residència, ja que una residència de vint-i-tres places, assistida, no pot tenir uns costos adequats per resident.

Aleshores hi va anar un director general del meu Departament a informar sobre l'hotel d'entitats; però si es tractava de donar una informació de tota una sèrie d'actuacions que s'havien produït en el transcurs dels darrers quatre anys..., perquè aquesta residència no s'ampliï per un problema urbanístic de la zona; i jo he demanat insistentment, vaig demanar a l'Ajuntament que aleshores això es pogués corregir perquè és molt important l'ampliació de la residència.

Qui coneixia això amb detall, amb molt detall, va ser el senyor Fabregat, que va ser el regidor-president del districte que durant aquests anys ha treballat en aquest tema, i, per tant, si es tractava de donar una informació correcta des d'un punt de vista no del Departament, sinó des del punt de vista de la problemàtica que allà hi havia, no es tractava de cap representació ni cap delegació del conseller, sinó de donar una informació, jo vaig escriure al regidor del districte proposant-li que la pogués donar el senyor Fabregat. I no hi va aparèixer allà per casualitat. El senyor regidor-president del districte tenia una carta meua de feia bastant temps proposant-li aquesta solució; ell no em va dir res en contra, i, per tant, jo vaig entendre que l'acceptava. Aquesta és la situació, senyor diputat.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller. Pot repreguntar el senyor Ferran.

El Sr. FERRAN: Gràcies, senyor conseller, però no em negarà vostè que és curiós, almenys, que al senyor Xavier Valls li hagi de contestar coses de Gràcia el senyor Daniel Fabregat. Si el senyor Daniel Fabregat ha estat a Gràcia molts anys, el senyor Xavier Valls ha estat també a Gràcia molts més anys que el senyor Daniel Fabregat. En aquest sentit jo crec que el que vostè em respon té poc sentit.

Jo, miri, aprofitant que encara em queden uns minutets, li puc dir que...

El Sr. PRESIDENT: No, no gaires, eh?

El Sr. FERRAN: Uns instants, uns instants... Li puc dir el següent: nosaltres li vam adreçar, fa poc, una pregunta per escrit demanant-li quins eren els seus delegats a nivell de tot el territori català. La seva resposta va ser molt curiosa: districte 1, un delegat; districte 2, un delegat; districte 3, un altre delegat. I curiosament ens hem assabentat, per un article que té un títol encertadíssim, «Los conaseguidores de Comas», quins són els tretze o catorze delegats que té vostè arreu del territori català. El que vostè no els ha contestat als diputats d'aquesta cambra, ens n'assabentem per *La Vanguardia* amb un títol extraordinari, *Los conaseguidores de Comas*. I, és clar...

El Sr. PRESIDENT: Se li han acabat els minutets, senyor...

El Sr. FERRAN: Puc dir l'última paraula, senyor president?

El Sr. PRESIDENT: Una.

El Sr. FERRAN: Una paraula, una frase.

El Sr. PRESIDENT: Acabi.

El Sr. FERRAN: És saber si el senyor Fabregat també és relacions públiques, com el senyor Antoni Miquel.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Ferran. El senyor conseller Comas té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Bé, jo tinc per costum contestar el que se'm pregunta, i vaig contestar el que se'm preguntava; i si em pregunta els noms ja els li donaré.

Aleshores, jo no tinc cap culpa que el senyor Xavier Valls no estigui informat. Vostè diu que no n'està informat,

perquè si hagués estat informat, no calia que em demanés a mi que s'informés del que havia succeït. Es tractava de donar una informació al Consell del districte, del qual ell és president; ell no n'està informat, tenia l'obligació d'estar-ne i no n'estava. Per tant, jo li vaig facilitar el camí d'aquesta informació; això és tan evident com això mateix. No és cap delegació del Departament; el Departament no hi havia de dir res, al Consell de Gràcia, sinó que va ser un intent d'ajudar el senyor Valls en el seu desconeixament.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Comas.

*Preguntes acumulades relatives al compliment
del Pla d'igualtat d'oportunitats
per a les dones 1989-1992*

La següent pregunta és sobre el compliment de l'actuació número 29 del Pla d'igualtat d'oportunitats per a les dones, que formula la diputada senyora Vandellós.

La Sra. VANDELLÓS: Gràcies, senyor president. Si m'ho permet, acumularia la pregunta 15 i la 16, donat que, malgrat que parlen de temes diferents o actuacions diferents, són totes dues dintre del contingut de les actuacions programades en el primer Pla d'igualtat de la dona.

El Sr. PRESIDENT: Li ho permeto.

La Sra. VANDELLÓS: Gràcies. I a més seré molt breu, perquè la pregunta a la vegada també és breu.

Aquestes dues preguntes van totes dues encaminades a demanar informació sobre les campanyes realitzades en aquestes dues actuacions, ja que l'última memòria que va publicar l'Institut Català de la Dona no fa cap esment ni fa cap tipus d'avaluació sobre aquestes dues actuacions en concret.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Vandellós. El conseller senyor Isac li contestarà.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA: Senyor president, senyora diputada, començaré per evacuar el tràmit de la primera pregunta respecte de les actuacions que es van fer en una campanya; aquesta es va establir mitjançant diverses actuacions concretes que alhora podien constituir cada una d'elles una autèntica campanya autònoma.

Es va produir una primera campanya, al voltant del desembre del 90, que girava sobre el tema de Nadal, i la finalitat era evitar que..., els regals han d'ajudar els infants a créixer com a persones completes, mitjançant la campanya «Amb joguines discrimines?» Tinc aquí tota la informació relativa al desenvolupament d'aquesta campanya, les insercions a la premsa diària i les falques radiofòniques, que, si vostè vol, després amb molt de gust les hi indicaré.

Hi va haver una segona campanya o actuació concreta, que era la campanya «democràcia paritària», organitzada o realitzada pel Consell Nacional de Dones de Catalunya, també amb l'Institut Català de la Dona, el Patronat Català Pro Europa i les comissions de les comunitats europees, que

tenia com a finalitat desenvolupar el tema que la dona que arriba n'ha de pujar una altra.

També es va fer una publicació o un tiratge de 25.000 opuscles distribuïts a tots els àmbits de l'Administració a Catalunya, l'Administració pública de Catalunya, les escoles, ajuntaments, centres de normalització lingüística, partits polítics, per tal de donar informació sobre les mesures per evitar la discriminació per raó del sexe en el llenguatge administratiu.

També es va desenvolupar una campanya denominada «sostre de vidre», mitjançant la presentació en roda de premsa i actuacions que també, concretament, les tinc individualitzades en aquest moment i que, si vostè vol, després les hi ensenyaré amb molt de gust, que tenia com a lema: «A iguals mèrits, a igual preparació, les mateixes oportunitats per a les dones.»

També hi ha unes actuacions concretes endegades per l'Institut Català de la Dona que tenen per objecte premiar els tractaments o les actuacions que tenen com a objectiu fomentar el tracte igualitari. En aquest sentit, evitar les discriminacions per rols tradicionals que es puguin considerar masculins o femenins. L'any 1990 es va donar un premi a l'Associació Femenina del Medi Rural, Afemer; l'any 91 es va donar a una empresa publicitària pel tractament d'un producte dietètic que establia una equiparació en la vàlua professional i en l'actitud social de l'home i de la dona.

Es van executar també tot un seguit de debats i taules rodones durant l'any 1991-1992, dels quals, si vol, també li donaré el seu contingut; però bàsicament tenien per objecte els tractaments de la dona i la publicitat, celebrat l'any 91; uns curs de tècniques d'igualtat d'oportunitats celebrat l'any 91, que anava del mes de febrer al mes d'abril, i després el Congrés de la dona a Catalunya per a la igualtat, celebrat l'any 1992, tots ells per desenvolupar les tasques que permetin un tractament igualitari i paritari en tots els àmbits administratius i socials de la dona.

I per últim es van celebrar, dins d'aquest conjunt d'actuacions que ara li estic referint, una sèrie d'actuacions i exposicions, així com taules rodones, per tal de remarcar i donar a conèixer el paper històric de la dona a Catalunya en la seva evolució.

Pel que fa a la part que faria referència concreta a la segona actuació, relativa a les activitats que respecte a l'actuació número 30 del Pla d'igualtat d'oportunitats s'han fet, hi han hagut una sèrie d'actuacions que tenen per objecte, d'una banda, fer incidència en l'àmbit de la formació, especialment de les dones empresàries; un segon àmbit d'actuació per obtenir informació, tant per a les dones com per a la mateixa Administració; unes actuacions derivades a la participació i a l'organització de les activitats empresarials, i un últim general que té per objecte fomentar l'associacionisme de les dones empresàries.

En aquest sentit hi han hagut actuacions dins l'àmbit de la Comissió Europea, o sigui, dins del marc de la iniciativa comunitària nou, és a dir, les noves oportunitats per a dones; s'han fet una sèrie d'actuacions que tenen per objectiu la

formació, l'intercanvi i el seguiment d'activitats empresarials per a les dones, especialment per a aquelles que tenen per finalitat desenvolupar les seves tasques en un país diferent del seu propi d'origen; la participació de dones empresàries de Catalunya va ser de quinze persones.

També s'ha fet una sèrie de participacions o d'actuacions per tal d'obtenir la capacitació agrària i d'agroturisme, especialment derivat en àmbits de dones que no tinguessin feina o que estiguessin a l'atur. En aquest conjunt s'han executat vint-i-sis cursos, amb una participació total de 561 alumnes; si vol, els hi desenvoluparé després més detingudament, perquè em fa l'efecte que el temps no em donarà per tant.

Un conjunt d'actuacions dins del programa «Noves emprenedores», que és la mateixa actuació que dins l'àmbit de les comunitats econòmiques europees s'ha produït, però amb seu o d'abast intern català, que té per finalitat la formació, l'assessorament i el seguiment de les activitats industrials..., perdó, empresarials que pugui desenvolupar la dona catalana que tingui intenció de desenvolupar o muntar una empresa o que l'acabi recentment de muntar.

Hi ha hagut tot un seguit d'actuacions per donar accés a l'ingrés a les dones dins l'àmbit de la formació ocupacional, tot un seguit de professions que jo ara no li llegiré, però que la participació en elles ha sigut realment encisadora: han crescut des de 1.000 participants a l'any 1989 fins a 4.700 participants el darrer curs realitzat l'any 1992. Actuació, intenció d'executar i realitzar un cens informatiu per tal que dins d'aquesta actuació de la informació cap a l'Administració es pugui tenir un cens d'empresàries, executives i empreses dirigides o implantades per les dones, per tal que es pugui conèixer la participació de la dona en els càrrecs executius i de responsabilitat empresarial, així com el nivell de força que pugui tenir, laboral, aquest conjunt de persones.

Participacions en les fires tant institucionals, a través del Departament d'Indústria i Energia, de l'Institut Català de la Dona, com participacions d'informació de les activitats de la dona a Catalunya, quan la participació del citat Departament no sigui institucional. Organització important de fòrums, seminaris, jornades, congressos i taules rodones, que també els ho puc després dir més detingudament.

I, per acabar, un programa de foment de l'associacionisme de la dona empresària –respecte a aquesta segona actuació–, dins l'àmbit d'actuació del Consell Nacional de Dones de Catalunya, que funciona o actua –com vostè segurament sap– com a òrgan consultiu de l'Institut Català de la Dona. Amb tot això, el que es pretén és fomentar l'associacionisme dins l'àmbit empresarial de la dona i obtenir-ne, d'aquell que ja existeixi, una gestió més eficaç mitjançant l'atribució de materials per tal d'obtenir una actuació de les tècniques associatives, el seguiment i l'avaluació de resultats obtinguts.

Em penso que amb això he contestat a la seva pregunta.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller. La senyora Vandellós pot repreguntar.

La Sra. VANDELLÓS: Sí, senyor president. Més que per repreguntar seria per fer un prec; el prec en el sentit que, donat que hi ha tantes activitats fetes, donat que hi ha tanta informació al respecte, seria bo, ja que s'està acabant d'enllestir el segon Pla d'igualtat, que es presentés ja l'estudi del grau de compliment i d'avaluació del primer Pla d'igualtat, que ben bé podria..., «podria...!», segur que reflecteix tot aquest seguit de continguts i tot aquest seguit d'informació que m'acaba de donar ara.

I amb això acabo. Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Vandellós. No té temps, senyor conseller.

Preguntes acumulades relatives al Consell General dels Serveis Socials i als consells sectorials de la Vellesa a Catalunya, d'Atenció a Persones amb Disminució i de Serveis Socials d'Atenció Primària

La següent pregunta, que serà l'última d'aquest Ple, és sobre si el conseller de Benestar Social ha consultat la modificació del Consell General dels Serveis Socials amb els sectors i les entitats afectades, que formularà el diputat senyor Xavier Soto, que té la paraula.

El Sr. SOTO: Senyor president, voldria saber si és possible acumular les 17, 18 i 19. Com vostè ho vulgui, senyor president; si no, formularé sols la 17, i ja formularem en el Ple següent la 18 i la 19.

El Sr. PRESIDENT: Agrupi-ho.

El Sr. SOTO: Gràcies, senyor president. Les tres preguntes estan referides a un decret del Departament de Benestar Social que ha modificat la composició del Consell General de Serveis Socials i ha modificat també la composició del Consell Sectorial de la Vellesa i del Consell que fa referència a les persones disminuïdes.

La modificació..., voldríem saber concretament, primer, quins són els criteris pels quals s'ha produït aquesta modificació; voldríem saber, en segon lloc, si s'ha consultat els agents, els sectors socials, les entitats que hi eren i que ara no hi són, i molt concretament, la tercera pregunta el que vol saber és per què els ajuntaments de Catalunya –a través de la Federació i de l'Associació de Municipis, que són els seus organismes representatius– han estat suprimits d'aquests òrgans, per què no estan ja en el Consell Sectorial de la Vellesa i en el Consell Sectorial de Disminuïts. Creiem que aquesta decisió és una decisió extraordinàriament greu i un greu error polític, i voldríem conèixer clarament els criteris i les raons que pot tenir el senyor conseller.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Soto. El conseller senyor Comas té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor diputat, en primer lloc, els decrets no són d'un departament, són del Govern; simplement, matisar aquest aspecte, que és important. Cap departament fa un decret.

En segon lloc, rectificar l'error del seu escrit –abans parlàvem que es contesta o no es contesta–: vostès posen el Decret de l'any 83; és de l'any 93.

Entrant en el fons de la qüestió, d'acord amb la normativa de serveis socials, no hi ha cap obligació legal que els projectes referents a aspectes orgànics, com és aquest Decret 250/93 i l'Ordre de desplegament, siguin informats pel Consell General de Serveis Socials. Els articles 9.1.b i 10.1.a de l'Ordre del 30 de juny del 87, per la qual s'aprova el Reglament de règim intern, són concloents en aquest aspecte.

Però, no obstant això, jo mateix, com a conseller, vaig manifestar reiteradament la voluntat de modificar i reequilibrar la composició del Consell General de Serveis Socials, la permanent, i dels consells sectorials, ja que des que es van establir fins ara hi havia hagut molts canvis que calia recollir dintre de la seva composició, per tal que la participació fos més efectiva i representativa de tots els sectors dels serveis socials, i això es va dir públicament en el Ple del Consell General dels Serveis Socials –vegin-se les actes del 20 d'octubre del 92 i del 12 de maig del 93. Per tant, això no s'ha informat perquè no hi havia obligació d'informar des d'un punt de vista oficial, però no es va plantejar d'avui a demà sense haver-ho comentat, sense haver-ho dit i sense haver possibilitat que tothom que ho volgués, al Consell General de Serveis Socials, hi pogués realment opinar.

Quins són els criteris? El criteri principal ha estat el d'assolir una composició general dels Serveis Socials –com he dit– i de la permanent, i també dels consells sectorials de la vellesa, de les persones disminuïdes, de l'atenció primària, que sigui representativa dels diferents sectors i que, per tant, permeti una millor participació d'aquests. S'ha considerat, així mateix, que la participació de les administracions locals en el si del Consell s'efectuï, bàsicament, a través de la Federació de Municipis de Catalunya i de l'Associació Catalana de Municipis de Catalunya, perquè fins ara hi havia la discordança que els ajuntaments no tenien per ells mateixos representació i en canvi sí que en tenien les diputacions i els mateixos consells comarcals.

I, pel que fa als consells sectorials de participació, o sigui, Consell General de Serveis Socials, Permanent de Serveis Socials, hi tenen perfectament representació la Federació de Municipis, l'Associació de Municipis i també els diferents departaments de la Generalitat que hi han de tenir participació.

Però es va creure, respecte als consells sectorials de vellesa i de disminuïts, es va creure que s'havia d'incrementar i actualitzar la participació dels respectius sectors, tot reduint alhora a la mínima expressió la presència de les administracions en aquests consells sectorials de vellesa i disminuïts, i amb això es pretenia que aquests consells esdevinguessin bàsicament uns consells sectorials de debat, de participació de les entitats d'usuaris de cada un dels sectors. No han estat la Federació i l'Associació, que no hi són; tampoc hi és la representació de la Generalitat, excepte la del president, que jo delego. Però, excepte la persona del presi-

dent, que és per delegació meva, tampoc hi són representats, en aquests consells, els altres membres dels departaments de la Generalitat.

Aquestes han estat les raons, senyor diputat.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Soto, que repregunti.

El Sr. SOTO: Primer respondré als arguments i les raons que vostè ha donat, i després li explicaré quines són les raons i els arguments de veritat, que són els que, òbviament, no ha donat.

El Sr. PRESIDENT: No expliqui, no expliqui, faci preguntes.

El Sr. SOTO: Faig la pregunta i, efectivament, argumento la pregunta, senyor president.

En primer lloc, vostè m'ha dit: «és que no tinc cap obligació legal de consultar aquest tema». És la segona o la tercera vegada, ja, en una pregunta, que vostè em diu que no hi té obligació legal. Jo li diria que hi ha una cosa que és tan important com la legalitat, que és el sentit comú. Probablement no hi ha cap llei que digui que ens hem d'aixecar els matins, i normalment ens aixequem els matins. És un problema de sentit comú, i si un modifica la composició d'un òrgan representatiu dels diferents sectors socials en un tema tan sensible i tan important com és el tema dels serveis socials o el tema de la vellesa o dels disminuïts, és quasi de sentit comú consultar-ho, consultar-ho amb els ajuntaments i amb les administracions i consultar-ho amb la societat civil, perquè, si no, el que passa és que, efectivament, aquest Consell, la composició és, *manu militari*, la que decideix el Govern de la Generalitat.

Deixi'm dir-li, senyor conseller, que gràcies a persones com vostès, del discurs que fa uns anys tenia sobre la societat civil el Govern de Convergència i Unió i la coalició que el sustenta no ha quedat literalment res. Ha estat enterrat, absolutament.

Vostè diu que el que buscava era modificar, reequilibrar i fer més representatius aquests consells. Francament, si era això el que buscava, vostè no ho ha aconseguit; ha aconseguit una cosa ben contrària. Vostès ja tenien una majoria abassegadora des del Govern de la Generalitat en aquests òrgans; sembla que no era suficient, que no bastava tenir la majoria i quasi el control d'aquests òrgans, sinó que fins i tot les crítiques —i probablement les actituds d'algunes entitats i d'alguns sectors en relació amb un decret sobre el qual hem discutit molt en aquesta cambra— el van molestar tant, el van molestar tant que va necessitar modificar aquesta composició d'aquesta forma tan poc discutida, tan poc coordinada.

Jo crec que al darrere d'això, senzillament, el que hi ha és l'intent des de la Conselleria de Benestar Social de reduir al silenci aquesta societat. I d'intentar, fins i tot, que els pocs òrgans de participació i de representació dels sectors socials, intentar encara emmanillar més, encara encotillar més, encara controlar més... Jo crec que hi ha, fins i tot, una obsessió que ratlla amb la paranoia en aquesta qüestió.

Jo li diré, senyor conseller, que l'absència dels ajuntaments en els consells sectorials de vellesa i de disminuïts, que no hi hagi la representació de la Federació de Municipis i de l'Associació de Municipis que abans existia és una decisió molt greu. Per què? Perquè és que els instruments de coordinació i de diàleg dels ajuntaments amb vostè són pràcticament inexistents. Són pràcticament inexistents. I un que hi havia, amb el qual es podia dialogar, discutir, ara es fa desaparèixer.

És una política jo crec que irracional, que va contra la lògica, que va contra la lògica del que hauríem de fer, que és aconseguir una major coordinació entre les administracions i la societat. Vostè diu: «És que no és bo que els ajuntaments estiguin allà perquè el que volem és bàsicament una representació de la societat, i el que hem fet és reduir la presència de la Generalitat, etcètera.» Miri, per exemple, que els ajuntaments de Catalunya estiguin en el consell assessor de disminuïts és fonamental per moltes raons, però sobretot per l'interès general dels disminuïts; si hem d'avançar en temes determinats com la supressió de barreres arquitectòniques, en temes com la inserció social i professional, jo crec que que estiguin els ajuntaments allà era bàsicament bo, primer, per a la Generalitat de Catalunya i bàsicament bo per als disminuïts. O el mateix podríem dir en el Consell Sectorial de la Vellesa. Vostè, el que ha fet amb aquesta decisió, que és una decisió fruit de la seva voluntat personal, diguem-ne, i també de les seves obsessions: «ara castigarem els ajuntaments una mica, perquè es porten malament», o no sé què, l'únic que ha fet és perjudicar la Generalitat i perjudicar els sectors socials que estan interessats en aquests òrgans.

Jo crec que cal una rectificació en profunditat d'aquesta decisió; que caldria que aquesta Ordre fos derogada; que es tornés a consultar amb els sectors socials implicats, i que, sobretot, l'efecte final és que la legitimitat democràtica i la legitimitat moral que podien tenir el Consell General de Serveis Socials, el Consell de Disminuïts i el de la Vellesa —que des del nostre punt de vista ja estava molt limitada i molt condicionada per la composició que hi fixa el Govern de la Generalitat—, la poca autoritat moral que podien tenir aquests òrgans, vostè l'ha reduït amb aquesta decisió.

Per tant, el qui s'ha fet mal amb aquesta Ordre ha estat vostè mateix, com sempre fa.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Soto. El senyor conseller Comas té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor diputat, miri, les històries s'han d'explicar com són, no com vostè les explica, que no són veritat. Vull dir que vostè ens explica unes històries aquí que no corresponen a la realitat.

Primera qüestió: la coordinació i el diàleg amb els ajuntaments existeixen; ara mateix, en entrar amb el president de la Federació de Municipis de Catalunya, que no és aquí, hem acordat una nova reunió; què fem, si no, amb les cinc taules que tenim en marxa? Què fem, si no, amb les dues reunions que en aquest moment, la setmana que ve, tindrem

amb la Federació de Municipis? I amb l'Associació de Municipis, exactament el mateix... En tenim, existeix. No es preocupi, que això existeix. Encara és el moment que a mi se m'hagi de proposar una reunió i jo hagi dit que no. I no ho faré. Primera cosa.

Segona cosa. Vostè –igual que jo– no és ningú per atorgar-se la representació de la societat civil; el que han de dir les persones disminuïdes ho han de dir les persones disminuïdes, i elles estan d'acord que en aquesta comissió sectorial no hi estiguin representades les administracions: hi estan d'acord, hi estan d'acord! Se m'ha expressat a mi mateix, hem tingut reunions, i estan d'acord que siguin centres de debat i de participació del sector. I també en la composició hi estan d'acord; la gent gran, les persones disminuïdes, hi estan d'acord. Bé, o s'han d'expressar ells democràticament, o no s'hi han d'expressar, democràticament? Doncs, que s'hi expressin! Vostè..., no és a través de vostè que m'ha d'arribar el seu desacord, perquè sé que no és cert, perquè hi tinc molts contactes, perquè..., perquè ho conec, en definitiva, no?

Per tant, és aquesta qüestió, la societat civil tingui per segur que està en el centre de la nostra preocupació i de la nostra voluntat de defensa. Estigui molt tranquil en aquest sentit.

Vostè confon o barreja el Consell General de Serveis Socials amb la Permanent i, després, amb els sectorials de vellesa i de disminuïts. El que té importància, des del punt de vista d'informació, són el Consell General de Serveis Socials i la Permanent, i aquí hi està representada l'Administració. En els sectorials no hi ha cap ordre, no hi ha cap decret que sigui vàlid, simplement amb l'informe de les sectorials; ha de passar per la Permanent o, si és una llei, ha de passar pel Consell General de Serveis Socials.

Per tant, s'ha fet aquesta distinció i, com li dic, la societat civil, els sectors, hi estan absolutament d'acord. I és amb ells que a mi em sembla que he de servir, juntament amb tot el que diu la normativa jurídica.

Vostè diu: «Vostès tenien majoria.» No l'hem utilitzat mai, la majoria; sempre, sempre, tots els informes, han sortit per la majoria dels sectors, sempre. Vostè no em podrà aduir, mirant les actes, ni la norma més controvertida, que va ser la llei de descentralització, en uns certs moments, que està aquí..., que no s'aprova amb la majoria absoluta dels sectors, mai de la Generalitat. I no pot dir coses que no són certes, perquè el Decret a què vostè ha fet referència suposo que era molt superior al 20 d'octubre del 92, que és la data en què jo vaig informar personalment el Consell General de Serveis Socials.

Per tant, aquesta és la qüestió, i, si en els consells sectorials no hi ha la Federació de Municipis ni l'Associació de Municipis, tampoc hi és la Generalitat –tampoc hi és la Generalitat–; simplement, no hi és, simplement..., en tot cas, el nexa a partir del president, que és qui els nomena per delegació meua.

Per tant, aquesta és la realitat, i per tant jo li demanaria, de debò, senyor Soto, que, si hem de dialogar amb intent

d'aproximació o amb intent d'objectivitzar les coses, expliquem les coses com són –com són–; que la realitat és una, no és plural, això sí, que la realitat és una. I aleshores, si vostè explica les coses com són, possiblement podrem arribar a enteses i a aproximacions; si explica fantasies no hi podem arribar. Aquesta és la realitat.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyor...

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller. (*El Sr. Soto demana per parlar.*) Senyor Soto, per què em demana la paraula?

El Sr. SOTO: Molt ràpidament, senyor president, per una qüestió d'ordre, perquè el conseller de Benestar Social ha dit que jo he dit coses que no són certes; jo, en el que em ratifico és, des del començament fins al final, en la meua intervenció, dient que no he faltat en cap moment a la veritat.

El Sr. PRESIDENT: S'ha acabat el tràmit.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les prestacions socials

Passem al setè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació sobre les prestacions socials, presentada pel diputat senyor Josep Maria Reguant. Té la paraula per presentar-la.

El Sr. REGUANT: Senyor president, senyores i senyors diputats, aquesta Moció, la presento com a conseqüència del debat tingut amb el conseller de Benestar Social en el darrer plenari, tal com vostès recorden, on es va substanciar la interpellació, feta des del meu Grup, d'acord amb les prestacions socials.

La idea de la interpellació, així com de la Moció que següentment els comentaré, ha sorgit d'unes constatacions fàctiques al voltant de les teories del «postwellfarisme». Al meu entendre, el «postwellfarisme» *state*, més enllà de l'estat del benestar, no és aplicable a la globalitat mundial, ni tan sols en idèntica mesura pel que fa als països industrialitzats, que –se suposa– han depassat ja l'estat de benestar. Com tots vostès saben, en l'essència del «postwellfarisme» es dona per suposat que la totalitat de la població gaudeix d'uns mínims suficients i que, per tant, l'objectiu de la nova situació ha de ser la de procurar que el màxim nombre possible de la població administrada gaudeixi d'un nivell de vida al més satisfactori possible.

No cal que m'estengui en allò que tots vostès coneixen; és a dir que el fort desequilibri mundialista pel que fa a una qualitat de vida digna..., i, per tant, allò que m'empenta a presentar-los la Moció és precisament la constatació de tres realitats: la primera, que a nivell de l'Estat la pobresa relativa i les condicions objectives de la premarginació i la marginació són creixents, aspecte també preocupant dins de Catalunya; segon, que aquesta crescuda es produeix malgrat l'esforç del Govern català per a pal·liar-ho d'alguna manera. Aquí cal recordar que Catalunya no té competències ni re-

cursos per resoldre des d'una iniciativa descondicionada el problema; aquí, però, cal reconèixer que el PIRMI és una creació del Govern català i que ha esmerçat de l'any 91 al 93 de 500 a 2.000 milions de pessetes, dotació per protegir la renda mínima –com deia– del 91 al 93.

Per això que des de la clara consciència que la cambra té la sensibilitat i la voluntat de lluitar en favor de la gent més desfavorida socialment parlant, i també des de la convicció que tots els diputats presents compartim que l'esforç econòmic i humà possible avui encara se'ns presenta dissociat davant de la magnitud de la demanda d'ajut d'acord amb els drets socials de les persones, vaig fornir la Moció que seguidament els sotmeto.

El primer punt de la mateixa diu que cal crear una comissió, formada per una representació de cadascun dels diferents grups parlamentaris, que estudiï la qualitat de vida de pensionistes i jubilats de Catalunya, perquè he comprovat que a Catalunya tenim –com vostès saben– dos nivells de jubilats: aquells envejables homes i dones que han arribat a una edat avançada amb una relativa bona salut i amb mitjans econòmics suficients per a desenvolupar activitats acadèmiques, lúdiques, pedagògiques, viatgeres, en definitiva, creatives moltes vegades, que formen el 20% i que estan instal·lats ja en el «postwellfarisme», i, en segon terme, aquells altres, també entrats en anys, amb una relativa bona salut i que la seva disponibilitat econòmica mensual no arriba al salari mínim interprofessional, i que aquests són el 64% de la població esmentada.

És per aquestes raons i per aquest darrer sector de població, que juntament també amb el ventall numèric més ampli de pensionistes amb recursos netament insuficients per les seves necessitats, em van portar a la idea que es creés aquesta comissió perquè es fes una valoració acurada de la situació real d'aquest milió i escaig de ciutadans de casa nostra en què l'estat del benestar és encara avui una entelèquia.

El segon punt de la Moció diu: «la creació d'un instrument capaç de donar un impuls efectiu per a la neutralització de la pèrdua del poder adquisitiu dels col·lectius esmentats, pensionistes i jubilats». Fruit de reflexions induïdes per un esmenant, un company diputat esmentant, crec que, aquesta, cal que la deixi decaure, perquè la neutralització del poder adquisitiu dels col·lectius esmentats, pensionistes i jubilats, no s'ajusta prou bé a la idea que es desprèn de la meua argumentació anterior; és a dir que al 20% dels col·lectius que estan instal·lats ja en el benestar no seria lògic que els incrementéssim un percentatge la seva realitat de què disposen, quan la població activa té els salaris congelats, especialment pel que fa als funcionaris, i aquests pensionistes tenen moltes vegades tres, quatre i cinc vegades el salari mínim interprofessional. Pel que fa a les dues terceres parts de pensionistes i jubilats que no arriben al salari mínim interprofessional que em referia, lògicament no podem aspirar per a aquests a una neutralització de la pèrdua del poder adquisitiu, sinó a revisar els valors absoluts –quan deia quan substanciava la interpellació– d'aquests recursos per a aquests pensionistes i jubilats.

Respecte a la tercera i la quarta, les argumentaré breument plegades, per bé que literalment diuen: «la creació d'un carnet gran, per a aquells col·lectius, que representés un concepte unitari per a totes les administracions, d'ampli abast i de signe solidari. Aquest carnet seria intransferible, informatitzat i amb un sostre màxim per a l'usdefruit de les prestacions que el definissin», etcètera, etcètera.

Crec que aquesta seria una bona idea i crec que aquest hauria de ser mixt, aquest carnet, és a dir, de signe consumista, és a dir..., no consumista, sinó de facilitar els mínims de consum i de serveis, i àdhuc d'atorgació selectiva, en funció de la renda individualitzada de cada persona, en funció de cada persona. A més, el carnet seria intransferible –com deia abans–, informatitzat i amb un sostre màxim per a l'usdefruit de les prestacions que el definissin, tal com deia. Aquesta idea ja havia estat sol·licitada en el Primer Congrés de la Gent Gran, segons em consta, i és un desig de la Coordinadora de Jubilats i Pensionistes de Catalunya –180.000 persones–, així com també de diverses associacions de veïns, com per exemple la de l'Hospitalet de Llobregat –que l'ha fet arribar–, o com també les Joventuts del Partit Popular, per exemple, que també hi estan d'acord, o com per exemple la Direcció General de la Joventut del Govern de la Generalitat, que també està d'acord amb aquesta idea, segons signa el seu secretari, senyor Coll. Per tant... També tinc constància que hi ha també una novella Associació de Pensionistes i Jubilats de Catalunya-Un–, d'iniciativa privada, sense afany de lucre, que ja està gestionant aquest carnet gran.

Per tant, aquesta és la Moció que els sotmeto a la seva consideració i que espero que sigui ben entesa i recolzada per la cambra.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. Han presentat esmenes el Grup Parlamentari de Convergència i Unió i el Grup Socialista. Per defensar les del Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Padrós.

El Sr. PADRÓS: Gràcies, senyor president, des de l'escó estant, si m'ho permet, per dir que, efectivament, aquesta Moció presentada pel Grup d'Esquerra Republicana, perdó, pel Grup Mixt, pel senyor Reguant –excusi'm, m'ha traït el subconscient–..., volia dir que, efectivament, planteja, arran de la interpellació que es va substanciar al darrer Ple, una sèrie de qüestions derivades d'una de la part de la problemàtica més important que presenten el grup de persones de la tercera edat, concretament els pensionistes i jubilats de Catalunya.

A nosaltres ens sembla que, dels punts de la Moció..., que, efectivament, al final només es concreta amb la creació d'un carnet gran –com defineix el senyor Reguant–, un carnet que vingui a donar resposta al que podria ser no tant un sentit consumista, com sí de donar suport al que podrien ser necessitats de la gent gran. I en aquest sentit nosaltres recol·lim i entenem que seria interessant que aquest carnet pogués tenir sortida, i això vindria molt en coherència amb el que al Segon Congrés de la Gent Gran, que va celebrar-se aquesta primavera passada..., un dels punts de la resolució

d'aquest Congrés de la Gent Gran venia a reclamar l'existència, la creació d'un carnet amb la mateixa filosofia que plantejava el senyor Reguant i que nosaltres plenament subscriuim.

Nosaltres entenem que, per tal de seguir la mateixa estructura que el Congrés es va donar a si mateix per poder executar aquestes resolucions, i tenint present quins són també els estaments que poden viabilitzar-ho..., nosaltres hem presentat una esmena que va en la línia de refermar i donar-li forma, em sembla, més precisa a aquesta idea que plantejava el senyor Reguant. I l'esmena venia a dir, bàsicament, que el Consell Sectorial de la Vellesa, que ja existeix, que pel mateix mandat del Congrés de la Gent Gran es va constituir com a comissió de seguiment del mateix Congrés, de les resolucions que es mandataven, elaborés un informe sobre la conveniència i la virtualitat..., realment, que fos eficaç i que tingués sentit i que fos útil, aquest carnet, a la gent gran, com un element no estimulador del consum –que podria ser la trampa de la creació d'un carnet d'aquestes característiques–, sinó com, realment, un instrument eficaç de suport a la vellesa i a les necessitats de la gent gran.

I en aquest sentit anava la línia de la nostra esmena. Aprofito, a part, doncs, de defensar aquesta esmena, senyor president, si m'ho permet, per posicionar-me sobre la resta dels punts de la Moció; per dir, específicament, al punt 1, que és el que és diferent respecte al contingut dels altres punts, que evidentment la creació d'una comissió formada per una representació de cadascun dels diferents grups parlamentaris que estudiï la qualitat de vida dels pensionistes i jubilats ens sembla que, amb l'existència de la Comissió de Política Social –i ara veient, a més a més, l'esmena del Grup Socialista, que entenc que podria ser susceptible de ser assumida pel defensor de la Moció–, entenem nosaltres que existeix ja un instrument eficaç en la línia legislativa d'aquest Parlament, que és la Comissió de Política Social, la qual ja ha fet un seguiment puntual i també extens, en algun moment, del Pla integral de la gent gran, i ens sembla que és l'instrument que realment hem d'utilitzar, tenint present, a més a més, que hi ha un altre instrument, que està en mans de l'Executiu i que és el que preveu com ha de ser o com s'ha de desenvolupar tot el que poden ser, doncs, mesures o iniciatives que vagin en la línia de reforçar solucions als problemes de la gent gran, que és el mateix Pla integral de la gent gran, que tenia un sentit de globalitat i un sentit interdisciplinari d'intervenció i que havia de tenir el seu desenvolupament en el curs dels anys. Em sembla que la mesura i l'avaluació ha de ser continuada, i l'instrument legislatiu que tenim a través de la Comissió de Política Social seria el més eficaç.

Per tant, nosaltres no podríem donar suport al punt tal i com està formulat, al punt 1, ni evidentment al 2, però, en tot cas, si hi hagués l'assumpció de l'esmena del Grup Socialista, tampoc nosaltres hi donaríem suport. Sí que, en canvi, si el Grup Mixt acceptés l'esmena que nosaltres presentéssim, evidentment, com que suposo que decauria el punt 4 també, votaríem favorablement.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Padrós. Pel Grup Parlamentari Socialista i per defensar les esmenes del seu Grup, té la paraula el diputat senyor Pérez de Tudela.

El Sr. PÉREZ DE TUDELA: Sí, senyor president, moltes gràcies; des de l'escó mateix. Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor Reguant, bé, després de la defensa de l'esmena..., perdó, de la defensa de la Moció, voldria fer la defensa de l'esmena i el posicionament.

I, vista l'exposició i repassada amb deteniment la interpellació que es va fer, formulada pel senyor Reguant el passat 17 de novembre, de la qual se'n pot extreure una preocupació per un dels sectors més desfavorits de la ciutadania, amb menys oportunitats –per no dir sense oportunitats– per trobar sortides mínimament dignes, com ho són aquelles persones grans amb situació més precària, i entenent la urgència a posar en funcionament mecanismes comunitaris que donin resposta a les necessitats bàsiques d'aquest sector de població, i entenent també, pel que s'ha dit ara en aquesta cambra, que s'atenen les propostes de l'esmena plantejada, d'una banda pel que fa al primer punt, de creació de la Comissió específica de seguiment i control de l'aplicació del Pla integral de la gent gran –ara ens parlava el diputat de Convergència de la innecessitat d'aquesta Comissió perquè ja hi han mecanismes per fer el seguiment–, donada la situació de precarietat d'aquest col·lectiu, donada la situació i la importància d'un seguiment específic del que és el Pla integral de la gent gran, nosaltres entenem que sí que fóra convenient i interessant aquesta proposta, amb l'esmena que nosaltres proposem, que fos inclosa i fos acceptada.

Respecte al segon punt, tot i que no tenia esmenes, però donant-se el cas que no respon a l'esperit de la interpellació el que s'havia escrit, tal com havia dit el mateix proponent de la Moció, el senyor Reguant, però que considerem que la lletra ha traït l'esperit i donat que dona la seva retirada, nosaltres donarem el vot afirmatiu al conjunt de la Moció, tenint en compte també l'esmena presentada per Convergència i Unió i que esperem que sigui acceptada, perquè nosaltres entenem que sobre l'aspecte de si hi ha d'haver carnet o no i com ha de ser aquest carnet de gent gran, en qualsevol cas, haurien de ser els mateixos col·lectius els que proposessin, plantegeassin amb quins criteris, de quina manera hauria de ser aquest col·lectiu.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pérez de Tudela. Ara poden intervenir els grups que no han esmenat. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula el diputat senyor Ariza.

El Sr. ARIZA: Gràcies, senyor president. El nostre Grup Parlamentari donarà suport a la Moció subsegüent a la interpellació sobre les prestacions socials presentada pel senyor Reguant.

És evident que els canvis que s'han produït en els nuclis familiars, que han passat a ser majoritàriament de parella i

fills, limitant els subjectes que integren la família, units als canvis demogràfics, fan que s'hagi produït una progressió geomètrica de les necessitats socials dels nostres avis, a les quals les diferents administracions públiques han de donar resposta. Una mostra d'això és que a Catalunya, en els propers cinc anys, es calcula que aquest col·lectiu suposarà el 16% de la nostra població.

La proposta de la Moció que fa referència a la creació d'una comissió d'estudi per tal de mesurar acuradament quina és la veritable qualitat de vida dels pensionistes i jubilats pot ser d'utilitat, però malauradament no resol el problema de fons.

D'altra banda, la creació del carnet gent gran en funció dels continguts reals és quelcom que també pot ser útil però que no resol tampoc la qüestió de fons.

Pel que fa a garantir la pèrdua del poder adquisitiu de les pensions, aquesta no és una competència de la Generalitat, però és un pronunciament moral sobre la injustícia que suposa fer recaure en els més febles la crisi econòmica, sigui per la via del retall de les prestacions socials o sigui per la via de la congelació de les pensions. L'única manera de garantir les pensions dels nostres avis, l'única garantia que la sanitat, les residències geriàtriques, etcètera, donin resposta a les seves necessitats és no detreure recursos de l'economia productiva.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ariza. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula la diputada senyora Mayol.

La Sra. MAYOL: Gràcies, senyor president, molt breument. Jo penso que és oportú tornar a portar el tema de la vellesa a debat en aquesta cambra. De fet, la compareixença de les entitats representatives del sector, fa uns dies, a la Comissió de Política Social va posar de manifest les mancances, les necessitats que té aquest col·lectiu.

Nosaltres donarem suport a la Moció, sobretot en el cas que vostè accepti les esmenes presentades pel Grup Socialista i pel Grup de Convergència i Unió, que al nostre parer milloren molt el contingut de la proposta. Jo en aquest sentit voldria dir que celebri les paraules del senyor Padrós quan deia que a l'hora d'estudiar el tema del carnet seria molt bo tenir en compte que aquest instrument no esdevingués estrictament un eina de consum, sinó que pogués tenir una altra utilitat. Celebro aquest comentari que ve del senyor Padrós perquè de fet em permet donar-li suport amb més tranquil·litat, perquè la veritat és que tot i que és un instrument que pot ser útil té el perill aquest que sigui estrictament un instrument de consum i res més.

Per tant, amb aquest esperit que vostè ha expressat, jo crec que seria bo que el senyor Reguant acceptés les esmenes, i el nostre Grup li donaria suport encara amb major satisfacció en aquest cas.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Mayol. El Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya hi renuncia. Ara, doncs, correspon al senyor Reguant pronunciar-se sobre les esmenes presentades.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en primer terme, permeti'm dir breument que el subconscient, senyor Padrós, generalment manifesta amb molta exactitud la veritat introjectada prèviament quan un observador aliè a una situació la capta. (*Rialles.*)

Passant al fons de la qüestió, dir que l'esmena presentada pel Grup Socialista l'haig d'acceptar, cal que l'accepti perquè d'alguna manera millora i concreta i obvia alguna imprecisió del primer punt de la meua Moció. Per tant, l'accepto i l'agraeixo.

Pel que fa a l'esmena del Grup de la majoria, a mi m'agradaria, si el diputat que la representa pogués prendre en consideració que la hi accepto —la hi accepto—..., però amb més interès la hi acceptaré si convingués a transaccionar amb mi que el punt que diu: «no com a element estimulador de consum», que passés directament a dir: «com a instrument de suport de la vellesa»; és a dir, un carnet com a instrument de suport a la vellesa, sense entrar en consideracions, perquè jo mateix en la meua exposició he dit que aquest carnet no havia de ser pas consumista, sinó per cobrir uns consums mínims, necessaris i mixt de consum i de serveis, i també l'he limitat després, diguem-ne, que tindria unes característiques, que tampoc em correspondrien a mi, perquè són subjectives les valoracions que jo pugui aportar, però amb limitacions i controls suficients.

Per tant, jo admetria també aquest tipus d'esmena, perquè entenc que ajuda a concretar la voluntat inicial d'aquesta interpellació i de la Moció que he fet. En realitat, la meua aspiració era portar a aquest hemicicle el tema de la vellesa, com deia la diputada d'Iniciativa, conscient també de limitacions que ara no vénen al cas —perquè les tinc—, però que, en definitiva, els agraeixo les dues esmenes i l'atenció d'aquesta modestíssima aportació que jo havia fet amb la interpellació i amb la Moció.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. El senyor Padrós s'hauria de pronunciar sobre la transacció que li proposa.

El Sr. PADRÓS: Gràcies, senyor president. Senyor Reguant, n'havíem parlat abans de discutir aquesta Moció, sobre aquest suggeriment que em fèieu, i —he anat escoltant les intervencions dels diferents grups—, malgrat que no sigui element essencial del mandat de la Moció, sí que expressa una mica la voluntat de l'esmenant —en aquest cas, del Grup de Convergència i Unió—, i em sembla que compartim amb vostè i amb altres grups, i em sembla que seria interessant, no em sembla sobrer que hi fos, i si vós no hi tinguéssiu inconvenient a nosaltres ens agradaria mantenir el text íntegre de l'esmena.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, senyor Padrós. Com que ha dit el senyor Reguant que l'acceptava també, encara que no s'acceptés el seu suggeriment...

El Sr. REGUANT: Si em permet, només, per la meua boca manifestar que la realitat s'imposa.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. Entén la presidència que s'han de sotmetre a votació en dos blocs: primer i segon, i tercer i quart. El primer, primer i segon? A veure, senyor Padrós...

El Sr. REGUANT: Senyor president, només que –no sé si m'havia explicat prou bé– el segon punt l'he deixat decaure. L'havia deixat decaure en la meua exposició, i potser ho he fet de manera molt passatgera, que no s'ha notat.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, d'acord, doncs.

El Sr. REGUANT: I, senyor president, el tercer i quart punt són un de sol, perquè en acceptar l'esmena del Grup de la majoria és amb aquesta condició i negociat així.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. *(El Sr. Padrós demana per parlar.)* Digui, senyor Padrós.

El Sr. PADRÓS: Al final, senyor president, em sembla que és la votació del punt del número 1 i la votació del punt número 3 refòs amb l'esmena..., perdó, amb la modificació que nosaltres hem presentat.

El Sr. PRESIDENT: D'acord. I els serveis de la cambra procediran a rectificar l'enumeració.

Primer punt.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest primer punt ha quedat rebutjat per 28 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció.

Votarem ara l'altre punt, que serà el tercer.

Vots a favor?

Aquest punt ha quedat aprovat per unanimitat.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els consells comarcals

Passem al vuitè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació sobre els consells comarcals, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per a la seva defensa, té la paraula el diputat senyor Morera.

El Sr. MORERA: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup –ja vaig dir-ho en l'anterior Ple– va creure oportú que quan se celebrava el cinquè aniversari d'un dels ens locals propis de Catalunya, és a dir, dels consells comarcals, era convenient fer o presentar una interpellació per començar a fer balanç de quina ha estat la trajectòria, quina ha estat l'evolució dels consells comarcals de Catalunya.

Nosaltres entenem, i ja vam dir-ho en el seu moment, com a votants favorables de les LOT, de les lleis de desplegament territorial de les administracions a Catalunya, que els consells comarcals naixien amb uns handicaps, tenien uns problemes ja de naixement prou importants, i n'érem i en som els primers coneixedors.

El primer –ja vam recordar-ho– és una adscripció de competències molt ambigua a favor dels consells comarcals. La segona, la pervivència –malgrat tot i malgrat allò que

apuntaven les lleis, les LOT, pel que feia a les diputacions–, la pervivència, per tant, de les diputacions provincials. I el tercer problema i el tercer handicap és aquell que ja es va donar a conèixer en el seu moment de la votació d'aquestes lleis però que després s'ha mantingut en el mateix sentit: la no-unanimitat, el no-consens pel que fa a la divisió administrativa de Catalunya.

Malgrat tot, aquests handicaps, aquests problemes de naixement, nosaltres entenem que les esperances –si més no– dipositades en els consells comarcals, malgrat tot, eren unes, i que aquests cinc primers anys, aquest període de temps ja transcorregut, demostren malgrat tot alguns mals, algunes tendències no massa bones que han fet que els consells comarcals no puguin evolucionar, no puguin tenir un treball, una tasca prou positiva.

D'això en tenen bàsicament la culpa –al nostre entendre– dues qüestions, dos temes molt concrets: un que és el paper que fa o que hauria de fer o que hauria de jugar a favor l'Administració de la Generalitat pel que fa a la descentralització de les seves competències a favor dels consells comarcals; i l'altra l'assumpció de competències als consells comarcals, de competències municipals.

I és en aquest ordre que en transcriure la Moció, en passar la Moció, que jo ja vaig dir en el seu dia que tenia pensat en primer terme de plantejar moltes qüestions, al final s'han reduït només a tres, que podríem dir que a hores d'ara són els tres temes més importants pel que fa al món comarcal català.

El primer tema –ja el vaig comentar a bastament en la interpellació– fa referència als PAC. Aquest, al nostre entendre, és un tema cabdal, és un tema prioritari que no ha tingut, al nostre entendre, el tractament que havia de tenir per part de l'Administració de la Generalitat, que va arrencar tard, que en tot cas es va activar aquesta qüestió per part de la Generalitat..., sobretot si tenim en compte que els consells comarcals no disposen pràcticament de recursos propis, doncs, la creació o l'aprovació dels PAC, que és un tema –ja ho dic ara i en tot cas també ha de quedar clar– prioritari. Sense els PAC els consells comarcals no poden fer res, i així ho constata la sentència que va tenir lloc a compte del Servei de Recaptació del Consell Comarcal d'Osona. Doncs, com deia anteriorment, la Generalitat ja va arrencar tard, ja se'n va adonar tard, l'any 92; fins l'any 92 no s'havien previst partides a favor de l'aprovació dels PAC per part dels consells comarcals i, amb tot i del 92 cap aquí, no hem vist –si més no, els fets així ho constaten– que s'hagin aprovat massa PAC. Al nostre entendre, o en tot cas les respostes que vaig tenir de la Conselleria a una pregunta escrita s'assegurava que a hores d'ara hi havien cinc PAC aprovats definitivament, però que en qualsevol cas en quedaven la immensa majoria de consells comarcals encara sense aprovar els seus respectius PAC. Això el que provoca és una inseguretat jurídica manifesta i el que necessita, abans de res –respectant l'autonomia local que com a ens local que és el consell comarcal també ha de tenir, però– recordar..., o de fomentar per part de la Generalitat, i sobretot de recordar insistentment els consells comarcals i posar a la

seva disposició els mecanismes econòmics perquè ho puguin fer, d'aprovar definitivament aquests PAC, perquè si no tota la seva actuació, tota la seva actuació política i administrativa està purament i simplement fora de joc.

És, per tant, aquest el primer punt de la Moció, que recorda al Govern la necessitat de fomentar la urgent aprovació definitiva dels plans d'actuació comarcals que falten. Ja som conscients que en una reunió que va haver-hi fa relativament poc al Parador de Sau es va comentar, es va destinar bàsicament a comentar aquesta qüestió, però també entenem que per part de la Generalitat, per part de l'Administració de la Generalitat, com he dit anteriorment, es necessita una voluntat concreta i decisiva pel que fa també al tema aquest.

Una altra qüestió que a la interpellació no hi vam dedicar massa espai, massa temps, però que, de ben segur, al meu entendre..., és el tema —si més no, al meu entendre, a part dels PAC—, és la qüestió més important que afecta els consells comarcals: és l'assumpció de competències per part dels consells comarcals de les competències de l'Administració de la Generalitat. L'altre dia no hi vam dedicar massa atenció, però en tot cas avui sí que m'agradaria de dedicar-n'hi més, i és que el balanç que s'ha de fer d'aquesta descentralització de competències de la Generalitat a favor dels consells comarcals, al cap de cinc anys, la veritat és que s'ha de dir que és un balanç ben pobre. Jo entenc, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana entén que gran part del desencís, del desànim que tenen els consells comarcals no és ni per la llei que els va crear ni tan sols pel marc institucional català; bàsicament ve i prové de les mancances de translacions de les competències de la Generalitat als consells comarcals.

Jo he parlat amb diferents presidents de consells comarcals de tots colors, i tots arriben a unes conclusions més o menys semblants: primer, que no hi ha un criteri unitari del conjunt de la Generalitat pel que fa a la descentralització de competències de la Generalitat als consells comarcals, sinó que depèn molt de cada departament. Ja deia en el seu dia que hi ha algun departament de la Generalitat que jo tinc els meus dubtes que s'hagi assabentat realment que existeixen els consells comarcals. I així m'ho diuen, m'ho comenten molts presidents i consellers comarcals, i, ja els dic, de tots els colors polítics.

Per exemple, i fent un repàs molt ràpid, un repàs succint de les competències que fins ara han estat traspasades als consells comarcals d'aquests cinc anys, tenim, per exemple, que hi ha departaments, com el Departament d'Agricultura, que, malgrat prometre reiteradament i amb distints consellers al capdavant del Departament, doncs, tenim que competències a favor dels consells comarcals, pràcticament, pràcticament ni una, i, per exemple, hi ha una resolució d'aquest Parlament en el debat monogràfic sobre l'agricultura que deia o en tot cas recordava al Govern la necessitat d'atorgar als consells comarcals competències per actuar en la crisi de l'agricultura. Malgrat tot, com els he dit jo, competències ben definides en agricultura als consells comarcals, que se sàpiga, cap ni una.

Medi Ambient. Aquí sí que s'han fet competències amb algun decret que es va aprovar en el seu dia pel que fa referència, bàsicament —com a competència, únicament—, a la qüestió d'activitats classificades i programes que hi tenen estricta referència. S'han signat convenis, això també s'ha de dir. El Departament de Benestar Social és el Departament que més convenis ha signat amb els respectius consells comarcals, per a actuacions concretes, però, pel que fa a competències, només activitats classificades, i, a més a més, les activitats classificades només són referides a uns temes molt concrets i la immensa majoria segueixen estan en mans del Departament de Medi Ambient.

Benestar Social ben poca cosa. Ara en aquests moments està en tràmit la Llei de descentralització o la Llei d'administració institucional de descentralització, desconcentració i de coordinació del sistema català dels serveis socials, que sembla que finalment atorgarà o si més no permetrà que s'aprovi un marc de competències per als consells comarcals. En tot cas, dir..., jo he vist la majoria d'esmenes que s'hi han presentat, i la immensa majoria d'esmenes fan referència a les competències que haurien d'assumir tant els municipis com també els consells comarcals.

Cultura. S'han traspasat competències a arxius comarcals i, fins fa relativament poc, doncs, no s'havia traspasat absolutament res més. Ara tenim la Llei de patrimoni arquitectònic, que també atorga competències als consells comarcals, però, a part d'això, res més.

Treball, en el seu dia i amb molta publicitat i amb molta propaganda, va traspasar o, en tot cas, va permetre als consells comarcals disposar d'un dinamitzador per comarca, que, en tot cas, també són curioses aquestes competències, perquè hi ha comarques, com vostès molt bé saben, que van des de cinc mil habitants fins a d'altres que tenen prop de dos milions d'habitants, doncs, a totes, la Conselleria de Treball hi va traspasar només un dinamitzador, que en la majoria de casos, també s'ha de dir, no només fan de dinamitzadors sinó que també fan d'administratius, purament i simplement, dels consells comarcals.

Ensenyament és una de les conselleries en què més s'han traspasat competències, bàsicament en transport escolar, que també és curiós, però que tampoc se sap exactament on comencen les competències a Ensenyament i on acaben les dels consells comarcals. A preguntes que jo havia fet a la Conselleria respecte a un transport escolar a la comarca d'Osona, els puc assegurar que a hores d'ara encara no sé qui, finalment, destina els diners; a hores d'ara encara no ho sé, però en qualsevol cas sí que hi ha unes competències, sembla, genèriques a favor dels consells comarcals.

Urbanisme. Hi ha una promesa que els consells comarcals també participaran en les comissions provincials d'urbanisme, però, a part d'això, res de res.

En qualsevol cas, i malgrat, doncs, lleis que aquest Parlament ha aprovat o està apunt d'aprovar a favor dels consells comarcals, el balanç de descentralització és més aviat pobre, per no dir molt pobre. Per exemple, hi ha una llei, la Llei de Badia, que en el seu dia ja es discutirà —ben aviat, per cert,

certament—, que, dels consells comarcals, ni se'n recorda. El Pla territorial general de Catalunya dels consells comarcals se'n recorda, però no els atorga una funció primordial sinó que és una funció absolutament subsidiària, etcètera, etcètera.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Morera, li suggereixo que entri en els punts de la Moció perquè se li ha acabat el temps.

El Sr. MORERA: Sí, per acabar, com vostè ja ha pogut comprovar —em referia a la descentralització per part del Govern de la Generalitat als consells comarcals—, el balanç és ben pobre. I per això demanaria, com se'm va dir en el seu dia o se'm va dir ahir, que, després d'aprovar-se una transaccional pel que feia a la descentralització de les competències del Govern de la Generalitat als ens locals, en aquest informe es tingués en compte també, evidentment, els consells comarcals.

I, per acabar, l'últim apartat d'aquesta Moció fa referència estrictament a allò que preveïen —i que també no s'ha fet pràcticament res— els articles 64 i 65 de la Llei municipal i de règim local de Catalunya. És a dir, que aquells serveis considerats mínims es dispensessin a favor dels consells comarcals. A hores d'ara, que jo sàpiga, encara no hi ha res.

Aquests són els punts o els tres punts de la Moció, que, com ja he dit anteriorment i per acabar, són els tres punts —al nostre entendre— bàsics i fonamentals per orientar i, en tot cas, per afavorir un camí i una evolució favorable dels consells comarcals de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Morera. No hi ha esmenes; per consegüent, es passa a la intervenció dels grups. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula el diputat senyor Ros.

El Sr. ROS: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el Grup Parlamentari Popular està pràcticament d'acord en tot l'exposat i manifestat per l'il·lustre diputat senyor Salvador Morera, d'Esquerra Republicana. Dic pràcticament d'acord en tot, en tot, excepte en el tema de la Llei d'ordenació territorial de Catalunya, ja que nosaltres som defensors, evidentment, de les províncies i també de les diputacions (*remor de veus*), ho hem sigut sempre i ens en sentim molt orgullosos. Una vegada fet aquest aclariment, en la resta pràcticament d'acord en tot, o d'acord en tot.

Degut a la Llei d'ordenació territorial de Catalunya es van posar, es va portar a terme la posada en marxa dels consells comarcals. I, és clar, jo, durant quatre anys aproximadament, he sigut conseller comarcal del Consell Comarcal del Maresme, del qual dos il·lustres diputats d'aquesta cambra també n'eren membres, l'il·lustre diputat senyor Clofent i un altre il·lustre diputat —que, a més a més, n'era el president—, que era el senyor Ramon Camp, i els he de dir que em fa l'efecte que es va començar una mica la casa per la teulada. Des dels diferents grups de l'oposició sempre vàrem demanar la posada en marxa del PAC, del Pla d'actuació comarcal, perquè, evidentment, sense un pla d'actuació

comarcal no es marquen unes prioritats per desenvolupar les tasques que corresponen a un consell comarcal, ni es poden quantificar econòmicament aquestes tasques.

En la interpellació que va tenir el senyor Morera amb la consellera de Governació, amb l'honorable consellera..., durant cinc anys es va manifestar aquí, doncs, que hi havien hagut una sèrie d'augment pressupostaris en aquests cinc anys i es donava una quantitat espectacular —espectacular—: 2.300 milions de pessetes l'any 88, 28.314 l'any 93. Però el que no es deia, evidentment..., i això em recorda un debat en el Consell Comarcal del Maresme, en què també d'un pressupost del primer any de vuitanta milions i escaig de pessetes al cap de tres o quatre anys hi havia un pressupost de mil milions, i es deia: «Miri com hem crescut!»; bé, doncs, d'aquests mil milions pràcticament nou-cents eren del Pla únic d'obres i serveis, en què el Consell Comarcal solament feia de bestreta. I si analitzéssim aquesta quantitat de 2.300 milions de pessetes als 28.314 milions de pessetes, i ho analitzéssim comarca per comarca, ens podríem adonar que la immensa majoria, pràcticament el 90%, són diners de bestreta que entren per un costat i surten per l'altre, a través de les obres del Pla únic d'obres i serveis.

En conseqüència, nosaltres creiem, doncs, que el tema de les competències és un tema també important, que estem d'acord en els tres punts d'aquesta Moció i que el mateix que dèiem a la Moció presentada en els municipis, és important traspassar competències..., és també important que aquestes competències vagin acompanyades del seu finançament. I en aquests moments hi ha un descens a tots els consells comarcals del nostre país: no hi ha diners, els diners vénen amb caràcter finalista i pràcticament no hi ha diners. I així estic convençut que la creació d'una nova Administració sense el seu autofinançament propi, que tingui suficiència financera, doncs..., poc podem fer.

Senyores i senyors diputats, el nostre Grup Parlamentari donarà suport a aquesta Moció, i sobretot creiem que el Pla d'actuació comarcal, el que és el PAC, és un tema prioritari, que a pesar de la llista que la consellera va donar de plans d'actuació comarcal que s'estaven portant a terme, doncs, jo els parlaré de la comarca del Maresme, que a la comarca del Maresme va donar com s'estava..., ja s'havia signat el conveni per al Pla d'actuació comarcal després de cinc anys, encara no està acabat ni molt menys, que és per on havíem d'haver començat si tots desitgem —i estic convençut que tots els grups parlamentaris ho desitgen— que els consells comarcals funcionin, pel bé del país i pel bé de cada una de les poblacions del nostre país.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Ros. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Farrés.

El Sr. FARRÉS: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, ja en alguna ocasió aquest diputat, parlant dels consells comarcals, els definia com allò, com organismes administratius no identificats, entre altres coses

perquè en l'actual estructuració de l'edifici polític i administratiu, sincerament, no hem acabat de saber quin n'és el paper, entre altres coses, perquè mentre el contenciós de les diputacions no es resolgui, realment no es pot avançar en aquest sentit.

Ja hem dit en moltes ocasions que el país es pot organitzar en províncies o en comarques, podem tenir diputacions o consells comarcals; el que és impossible és tenir les dues divisions i els dos tipus d'estructuració política administrativa que significa coexistir diputacions i consells comarcals. Un país com el nostre, de sis milions de persones, amb els quilòmetres quadrats..., tenim una organització territorial complicadíssima —complicadíssima. El nostre Grup, òbviament —és conegut—, davant d'aquest dilema, fem una opció clara a favor dels consells comarcals i la divisió comarcal de Catalunya. Però, és clar, amb uns altres paràmetres i amb unes altres condicions.

Mirin, en aquests moments, en aquests moments que l'Administració local està en una situació tan delicada, els consells comarcals, la liquidació dels seus pressupostos, un cop ja passats per la Sindicatura de Comptes de l'any 91, dóna un superàvit de més de dos mil milions de pessetes, que és, pràcticament, la mateixa xifra que figura en la proposta de pressupost que ahir vàrem començar a discutir, és a dir, l'equivalent, els romanents de caixa —perquè a més a més no hi han pendents de cobrament aquí, perquè no es cobren impostos— de l'any 91 dels consells comarcals és pràcticament equivalent a la dotació del Fons de cooperació municipal o del Fons municipal de Catalunya que hi ha previst aquest any, per a l'any 94. No funciona. No funciona. Una altra cosa és si pot funcionar o no, però la realitat és que això no està funcionant, i tant és així que la immensa majoria de consells comarcals, que hi ha una majoria del partit o de la coalició que dóna suport al Govern, fins i tot en aquests moments està organitzant una entitat, que em sembla que es diu Fòrum Comarcal, per veure, entre altres coses, què s'ha de fer dels consells comarcals. I aquesta és la realitat, i no és que ens agradi; no ens agrada, però els consells comarcals estan en un atzucac.

Diuen, deia el senyor Morera i hi estic completament d'acord, diu: «És que a nosaltres ens fa la impressió que la mateixa Generalitat no ha assumit el fet de la divisió comarcal.» Jo no solament comparteixo aquesta impressió sinó que l'afirmo. En el debat del municipalisme es va posar de manifest que qualsevol conselleria té una divisió territorial diferent a la divisió comarcal de Catalunya. Absolutament diferent i, a més a més, que no coincideixen, i, per tant, és allò que en broma dèiem que necessitàvem fins i tot un plànol per orientar-nos des del punt de vista administratiu. Fins i tot, alguns consells comarcals, des de ja fa anys, van demanar a la Generalitat que adequés les seves divisions a la divisió territorial, i aquesta és la realitat, aquí estem.

De la seva Moció. Miri, de la seva Moció, el primer punt l'hi votarem a favor, vull dir..., entre altres coses diu «plans d'actuació comarcals», suposo que deu voler dir «programes d'actuació comarcal»; no és la sentència, és que l'arti-

cle 26 de la Llei corresponent ja diu que s'han de fer els PAC per poder assumir...; és a dir, la sentència no s'ha inventat res, en definitiva ha aplicat el que disposa la mateixa legislació. Per tant, intentem que s'aprovin plans, encara que la seva naturalesa jurídica quedi en aquell mig camí entre el memorial de greuges, una carta als reis, de bons desitjos, i un instrument o una figura que podria més o menys tenir la força —que no la té— d'un instrument de planejament. I, per tant, aquesta indefinició jurídica fa que, realment..., un cop aprovat, quina és la virtualitat? Es pot expropiar? No es pot expropiar? Es pot disposar dels terrenys d'equipaments supramunicipals? En quines condicions? S'ha de fer a través dels municipis? Quina és la naturalesa jurídica d'aquests programes d'actuació comarcal? No obstant, facin-los, impulsin-los, perquè com a mínim si algun municipi vol mancomunar algun servei pugui fer-ho.

Segon, veure quin és l'estat de descentralització; d'acord, també l'hi votarem a favor, perquè així es demostrarà una cosa: el tracte desigual que reben els consells comarcals en funció de les conselleries —en funció de les conselleries. Als consells comarcals se'ls té tanta confiança que se'ls deixa portar els paquets més grossos. Perquè, traspasar transport escolar, amb l'embolic que significava el transport escolar, era passar-li el paquet més gros. I, en canvi, altres coses que podien incidir sobre el funcionament de la comarca no s'han traspasat.

El tercer punt. Al tercer punt nosaltres ens abstindrem. Primer, perquè nosaltres creiem que no es pot dir que es faci un estudi sobre les necessitats bàsiques municipals que haurien de ser assumides, en tot cas competències que haurien de ser assumides, recursos que s'haurien d'assumir, no necessitats, les necessitats hi són i, en tot cas, s'ha d'intentar donar-hi resposta. Però el problema, el problema és un altre. Amb l'actual forma de l'elecció dels consellers comarcals és no solament molt difícil sinó impossible que els ajuntaments cedeixin competències a favor dels consells comarcals. Si un alcalde ha de cedir competències a un consell comarcal que li ha d'administrar el cap de l'oposició del seu mateix ajuntament, aquest alcalde no ho farà. I, per tant, aquesta és una realitat, i en la mesura que els consells comarcals no signifiquin mancomunitats de municipis, llocs de trobada del conjunt de municipis dels equips de govern d'aquests municipis per intentar impulsar projectes en comú, els consells comarcals són una eina inútil, inútil des del punt de vista de l'eficàcia, des del punt de vista dels resultats.

I en aquests moments, amb aquesta franquesa que els parlo, hi ha moltes coses que seria interessant que assumissin els consells comarcals, per exemple, l'eliminació de deixalles. En aquests moments que estem intentant avançar cap a una racionalització de base precisament comarcal, no té sentit que ho tinguin cada un dels ajuntaments, no té sentit. La recollida, sí; no, l'eliminació; no, el tractament. I com això podríem posar altres exemples. Però, avui per avui, tal com està configurat el sistema d'elecció dels consells comarcals, esdevenen eines inútils. Si això coexisteix amb una posició

voluntarista, però només voluntarista, de no descentralització de competències de la Generalitat, amb un sistema que distorsiona el vot directe dels ciutadans i que, a més a més, hi ha una indefinició de la naturalesa jurídica dels programes d'acció comarcal, i, a més a més, coexistent amb una organització territorial diferent com és la provincial, dóna com a resultat això. I, per tant, aquí nosaltres podem dir tot el que ens sembli, però, amb l'experiència que molts diputats d'aquesta cambra tenen, tenim, de municipis i de consells comarcals, o es fan aquestes modificacions, però sobretot es resol el tema de l'ordenació territorial, o continuarem fent un esforç de voluntarisme pensant que podria ser una bona eina però que avui per avui, tal com la tenim situada, no ho és.

És per això que en aquest darrer punt nosaltres ens abstindrem, sense anar més lluny en les interpretacions que..., i potser aquesta no és la fórmula o l'expressió més adequada, però la nostra preocupació de fons és aquesta que he intentat expressar-li amb aquest posicionament.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Farrés. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el diputat senyor Manel Nadal.

El Sr. MANUEL NADAL: El Grup Socialista va escoltar atentament la interpellació del diputat senyor Morera, en la qual es lamentava que amb motiu de fer-se cinc anys d'haver-se reconstituït els consells comarcals, doncs, no es celebrés de manera adequada. És clar, per part del Grup Socialista, el tema d'una celebració dels consells comarcals no és pas motiu d'excessiva joia i, per tant, no ens lamentem que no es celebri aquest tema perquè ens sembla que les lleis que van portar endavant el tema de l'ordenació del territori, i per tant la constitució dels consells comarcals, van ser unes lleis que van néixer malament, amb un pecat original, sense consens, i, per tant, un tema tan important com és el de les institucions de Catalunya, com dividim Catalunya, com estructuram el seu territori, com estructuram les administracions i també com descentralitzem el Govern de la Generalitat, ens semblava que era un tema que s'havia de fer per consens, i no s'hi va fer. Per tant, no podem estar contents, no podem celebrar-ho, si no és que fem com normalment fem els catalans, que és celebrar derrotes i no victòries.

Per tant, no ens sembla un motiu extraordinari que faci cinc anys de funcionament dels consells comarcals. Ara, sí que ens sembla interessant poder fer un balanç del funcionament dels consells comarcals, i en aquest cas, en el balanç, em penso que coincidiríem tots els grups –almenys els de l'oposició– i jo diria que també la majoria dels alcaldes i regidors que coneixen el funcionament dels consells comarcals, i els que siguin consellers comarcals encara amb més motiu. El balanç que hauríem de fer és un balanç negatiu i, sobretot, també un balanç d'un cert desencís del que han significat aquests consells comarcals durant aquests cinc anys. No han respost al que s'esperava d'ells. Si bé és cert, i

ho hem de reconèixer, que a poc a poc s'han anat fent un lloc a Catalunya, i, tal com deia la mateixa consellera, en aquests moments, doncs, el nombre de funcionaris que tenen, cap a sis-cents, és un nombre relativament important, uns quinze per consell comarcal, que ja dóna possibilitats de fer una acció en el territori, en la comarca, acció positiva en determinats aspectes i també una opció política molt concreta, que és un dels elements centrals de la crítica que el mateix diputat senyor Morera feia. És a dir, en el balanç dels consells comarcals hi hem d'apuntar que han actuat com a instrument, com a braç polític de Convergència i Unió per fer política partidària en el territori. I això és cert, i no ho podem negar, i el fet que hi hagi quinze persones, moltes d'elles dedicades exclusivament a aquesta tasca política, doncs, torna a ser un element amb el qual nosaltres no podem estar-hi d'acord i hem de criticar amb força.

Si els consells comarcals no s'han afermat més del que seria necessari és perquè el Govern de la Generalitat –i aquí ja ho han dit tots els grups de la cambra– no ha procedit a la seva descentralització i no els ha atorgat aquelles competències o no els ha delegat aquelles competències que els podia haver delegat. I tampoc ha fet l'esforç pressupostari suficient per donar els diners per poder fer les infraestructures, per poder fer els serveis que pertoquessin als consells comarcals. I no els han pogut fer, doncs, perquè no han tingut dotació pressupostària suficient. Per tant, aquí hi ha una part de culpa del Govern de la Generalitat. I en aquest cas hauríem d'estar d'acord amb el balanç que feia el senyor Morera.

Però el senyor Morera llavors deia: «Bé, no entrem en el fons dels consells comarcals, no discutim els problemes de fons només» –i llavors la Moció ho reflecteix–, «parlem dels temes concrets, sobre el Pla d'actuació o el Programa d'actuació comarcal, parlem de l'àmbit competencial.» I pel Grup Socialista hi ha altres temes de fons, que em sembla que el senyor Farrés també ha intentat tocar, que em sembla que també valdria la pena discutir i que són més motius pels quals nosaltres no podem estar d'acord amb el funcionament dels consells comarcals. I tornem al seu origen; és a dir, el pecat original, la falta de consens amb què es van constituir.

Hi ha un problema de composició dels òrgans de direcció dels consells comarcals, ho hem dit moltes vegades. A nosaltres ens sembla fonamental tornar a discutir les fórmules d'elecció dels consellers comarcals i la fórmula d'elecció del president del consell comarcal i evitar el que està passant ara, que resulti que els consells comarcals tenen com a president el cap de llista de la capital de la comarca del partit que ha quedat en segon lloc a la capital de la comarca. Això s'ha de corregir; en molts de casos es produeix i s'ha de corregir. I hi ha un element fonamental; la consellera deia l'altre dia que seria ideal que els consells comarcals funcionessin com a suma dels ajuntaments, i va utilitzar aquestes paraules: «suma dels ajuntaments». Els socialistes en aquest tema hi estem d'acord. Si els consells comarcals són una mancomunitat de municipis, la suma d'ajuntaments, ja anirem bé. Però això no és així. I es comprova quan

nosaltres demanem que es creïn els consells comarcals, el consell d'alcaldes, perquè tots els municipis hi siguin presents i en alguns casos, com el cas del Maresme, finalment es tira endavant aquesta iniciativa perquè és necessari que els consells comarcals siguin una suma d'ajuntaments. I no pot ser que hi hagi ajuntaments que tinguin cinc o sis consellers comarcals, com per exemple el de Figueres a l'Alt Empordà, i ajuntaments que no en tinguin cap, perquè llavors no representen la voluntat del conjunt de la comarca, com haurien de representar.

Els consells comarcals són els ajuntaments. Modifiquem la llei electoral! Un altre problema de fons. Aquí alguns deien: «hi ha un gran problema, els consells comarcals no funcionaran fins que no solucionem el contenciós de les diputacions.» És un tema en el qual vostès saben que tenim una posició diferent a la seva, però, escolti'm, aquí hi ha un altre problema que s'ha fet evident quan el Govern de la Generalitat ha presentat els avanços del Pla territorial de Catalunya. El senyor Morera es lamentava, diu: «No es parla dels consells comarcals en el Pla territorial de Catalunya.» Per què no es parla dels consells comarcals? Perquè els consells comarcals en aquests moments no són una realitat viva de Catalunya, no responen al que hauria de ser la divisió administrativa de l'Administració local a Catalunya i el Pla territorial dibuixa una nova divisió, dibuixa una nova divisió molt més pròxima al que en algun moment se n'havien dit «les municipals» i, per tant, torna a fer evident que el mapa comarcal que vam fer va ser un mapa històric que no respon a la Catalunya del segle XX i molt menys a la del segle XXI. Per tant, hi ha un problema de divisió comarcal, hi ha un problema de redefinir el mapa comarcal a Catalunya, que a nosaltres ens sembla fonamental.

I ja entrem en el contingut de la Moció. El primer punt de la Moció planteja la necessitat que el Govern de la Generalitat impulsi l'aprovació dels plans d'actuació comarcal que la Llei diu que són programes d'actuació comarcal. I en aquest cas nosaltres pensem que és cert que els plans o programes d'actuació comarcal són necessaris per definir què han de fer els consells comarcals. Fins i tot, si vol, senyor Morera, per eliminar aquests problemes d'inseguretat jurídica que vostè diu que hi ha, que a nosaltres no ens preocupen —no ens preocupen perquè, si de cas, ens preocupa l'altra qüestió, que és quines competències tenen els consells comarcals—..., però un programa bàsicament d'actuació comarcal el que ha de fer és definir què vol fer el consell comarcal, doncs, molt bé: que es faci. Però nosaltres estem d'acord que el programa d'actuació comarcal l'ha de fer el consell comarcal de voluntat pròpia; no ha de ser el Govern de la Generalitat que els ha d'obligar a fer aquest programa. I nosaltres respectem l'autonomia comarcal, i respectant l'autonomia comarcal ens sembla que el que cal és que els diversos grups que formen els diversos consells comarcals el que han de fer és impulsar des de la comarca l'elaboració d'aquests programes d'actuació comarcal.

El segon punt. El segon punt parla de la descentralització de les competències del Govern de la Generalitat i de fer un

estudi sobre la distribució competencial en els diversos nivells d'Administració de Catalunya, sobretot el nivell Administració autonòmica i Administració local —ajuntaments i comarques en aquest cas. Ja hi estem d'acord, en aquest tema, però resulta que ahir, a través d'una moció que es va votar, ja es va aprovar que es faria un estudi; per tant, ens sembla que tampoc és necessari en aquests moments tornar a insistir sobre aquest estudi.

I el tercer tema. Vostè diu: «escolti'm, caldria fer un estudi de les competències mínimes»..., vostè diu: «necessitats bàsiques que s'han de transferir dels municipis a les comarques». Això a nosaltres ens preocupa, ens preocupa moltíssim. Amb dispensa, d'acord, sí, però a nosaltres ens preocupa moltíssim, perquè el que vostè apunta aquí és que cal fer una transferència de competències municipals a les comarques, cosa que nosaltres no hi estem d'acord —no hi estem d'acord—; si de cas, redefinim el mapa municipal; si de cas, redefinim el mapa comarcal, però, si hi ha ajuntaments que tenen una dimensió tan petita que no poden fer ni els serveis mínims d'enllumenat, de clavegueram..., és que potser, aquest ajuntament, ens hem de començar a plantejar si és necessari que existeixi. Aquí, en aquest país, ningú s'ha atrevit a tocar el mapa municipal de Catalunya. Molt bé, potser va essent hora que comencem a pensar si hi ha massa ajuntaments a Catalunya, i, si no poden fer els serveis mínims, doncs, redefinim el mapa i no fem que el que hagi de fer un ajuntament ho faci un consell comarcal.

Però, és clar, la consellera deia l'altre dia: «Aquests temes s'han de fer per consens.» D'acord. Però, de consens, ella mateixa deia: «No n'hi ha.» No n'hi ha; ho deia la consellera. Doncs, si no hi ha consens, malament podem tirar endavant aquest projecte. I encara deia més la consellera: «i el pitjor que passa és que, aquest consens, molts ni se l'han plantejat». Doncs, escolti'm, si no hi ha consens i ni ens l'hem plantejat, no anem a fer un programa de transferències municipals, que vostè diu que ha de ser per dispensa, quan no hi ha ni consens ni acord entre municipis i consells comarcals, ni molt menys entre les forces polítiques.

Per això ens abstindrem en el contingut d'aquesta Moció.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Nadal. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el senyor Aligué.

El Sr. ALIGUÉ: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, surto a la tribuna després d'haver escoltat atentament, el passat plenari, la interpellació que va fer el company Morera referent als consells comarcals. Aleshores, ell, en l'exposició de la seva interpellació, deia que els consells comarcals havien nascut en un marc no massa adequat, que era..., com l'excés de massa nivells d'administracions, una manca de recursos, una manca d'objectius..., i després hi afegia, també, que hi faltava..., una manca de descentralització del Govern de la Generalitat i de la utilització partidista. Tot això eren punts que va exposar el senyor Morera i que al seu moment ja van ser respostos per l'honorable consellera. El que sí que és cert és que nosaltres notem una co-

herència entre l'exposició que va fer de la seva interpellació amb els tres punts que ha presentat avui de la seva Moció.

En els tres punts de la Moció, hi entrarem més tard. Jo, en el que voldria entrar ara és a tota una sèrie d'aspectes que s'han dit aquí, a la tribuna, i que jo crec que és o bé amb un gran desconeixement del que és la realitat dels consells comarcals, o bé amb una utilització partidista, realment partidista –aquí sí que hi ha partidisme, eh?

Bé, jo llançaria una pregunta aquí, a la cambra: quants ajuntaments té Catalunya? 940. Dels 940 ajuntaments, que tots tenen, com a mínim..., han de prestar uns serveis, i que tots tenen el mateix marc jurídic, quants ajuntaments podem dir que són iguals? Quants ajuntaments nosaltres sabem que fan una cosa, que en fan una altra, amb quina intensitat o amb quina altra? I, d'això, ningú en fa cap escarafall. Els consells comarcals tot just estan creats, fa justament cinc anys; tots sabem, des del moment de la seva creació, el dia 9 de març de l'any 88, fins al seu moment d'acabar la legislatura, l'any 91, com va anar la seva vida, com va anar la seva evolució; molts no tenien, com aquell qui diu, ni lloc per poder-se ubicar, i, en canvi, jo crec que la vida dels consells comarcals neix amb força a partir de la segona legislatura, que és a partir de les eleccions municipals de l'any 91.

Aquí també podem posar-hi, en aquest paquet, les diputacions, les quatre diputacions de Catalunya; tots sabem molt bé com fan..., com operen, i segur que el marc jurídic és per a totes igual, i segurament que la Diputació de Conca i la Diputació de Tarragona són molt diferents les activitats que fan l'una de l'altra. I això només per quedar-nos aquí circumscrits, a la nostra nació catalana; les quatre diputacions actuen de manera molt diversa.

S'ha dit, s'ha dit per part del senyor Nadal que els consells comarcals no són una realitat viva de Catalunya. Senyor Nadal, vostè no toca de peus a terra (*remor de veus*), vostè no té coneixement del que són els consells comarcals. (*Remor de veus.*) Vostè, en tot cas –en tot cas–, els deu veure d'esquitllada, però perquè és una esquitllada interessada. I, a més a més, la implantació dels consells comarcals, la qual ningú d'aquesta cambra rebutjaria en una situació o una altra de govern, ningú, eh?, al contrari..., jo crec que a vostès els interessa molt de posar moltes etiquetes, molts morts sobre els consells comarcals, quan realment són eficaços i gestionen bé. (*Remor de veus.*)

També li diré al senyor Farrés, de la liquidació de l'any 91 –s'ha de dir tot, senyor Farrés, s'ha de dir tot–..., ha de pensar que en els pressupostos, com molt bé ha dit, els consells comarcals assumeixen plans específics de les diputacions i el PUOS, i ha de pensar –i amb això jo no vull dir res, però ho haig de dir, ho haig de dir en l'aspecte (*remor de veus*)... No, perdó, no vull dir res contra els municipis (*remor de veus*), però sí que haig de dir que cada president de consell comarcal sap la seva realitat, aquell ajuntament que és eficaç, aquell que gestiona, i sap com, el PUOS, l'any 93, si ha contractat l'obra, si no l'ha contractat, i moltes vegades ens trobem nosaltres, els mateixos consells comarcals, que hem de fer recordatoris als ajuntaments que

tenen aquells diners per adjudicar l'obra. I això són les resultes que vostè deia; no és altra cosa. Aquestes són les resultes. Per tant, moltes vegades els ajuntaments, que moltes vegades pidolen diners i van dient: «Escolti'm, és que jo no puc fer això i no puc fer allò...», resulta que tenen uns diners allà, al consell comarcal, a disposició, i no contracten l'obra. I d'això, tots en saben, de casos, tots els que som aquí. (*Remor de veus.*)

Bé, quant a competències, que vostès deien, és cert que les competències, realment, van venint i tampoc no es pot fer un desplegament de tot i a la vegada. Escoltin, les diputacions, nosaltres, tots vostès saben que les diputacions estan creades l'any 1835 i que fins a l'any 70, pràcticament, es cuidaven de molt poques coses –almenys, les diputacions que coneixem al meu territori–, de la beneficència i poques coses més. En canvi, és a partir dels anys setanta que tenen –de vies o..., de poca cosa més–, és a partir dels anys setanta que tenen un creixement espectacular. Els consells comarcals, en cinc anys, jo crec –i aquí s'ha dit també i el senyor Farrés n'ha fet esment– que realment cada any que va passant es van consolidant, van adquirint més competències i es van estructurant. Escolti'm, a una Administració local, a cinc anys, no se li pot demanar, com aquell qui diu, peres a l'om. No se'n poden demanar.

Bé, quant al que deia de les competències, tenim competències per la Llei d'esports, en arxius, en biblioteques, en la Llei de patrimoni, en ensenyament... I, en ensenyament, senyor Farrés, li haig de fer un retret en l'aspecte que vostè deia: «Ens han passat el paquet del transport escolar.» I és cert, i és un bon paquet, a més a més –és un bon paquet. Però jo també li puc dir que des que ho gestionen els consells comarcals són molt més eficaços i és molt més ben atesa la ciutadania, sobretot en edat escolar. Per tant, això, crec que ningú ho negarà. També es poden gestionar, aquell consell que ho vulgui, les beques de menjador escolar..., no, les beques dallò es gestionen als menjadors escolars, i també tota la sèrie d'ajuts per a acampades, per a tota una sèrie d'esplais que hi ha en el món escolar.

Bé, quant també al que deia vostè, a l'eliminació de residus, escolti, és molt fàcil posar-se d'acord; al meu consell ho fem. Jo, com a president del Consell Comarcal d'Urgell, ho estem fent, amb una bona experiència i, a més a més, amb una empresa que té beneficis (*remor de veus*) i amb uns preus per sota dels que normalment es cobren, i això només vol dir gestió. I això, si som capaços de fer-ho en un consell, també és capaç de fer-ho un altre, etcètera. Per tant, el que és bo, el que és necessari és dedicació; és dedicació i és voluntat de gestionar. Senzillament és això. (*Remor de veus.*)

Bé, entraria en matèria. Senyor Morera, referent als tres punts, als tres punts de la seva Moció, per part del Departament de Governació li haig de dir que els programes d'actuació comarcal des de l'any 91 que es vénen empenyent. L'any 91 hi va haver quatre ajudes, quatre ajudes per a quatre consells comarcals; van ser l'Alt Empordà, el Bages, l'Urgell i el Montsià. L'any 92 van ser disset comarques, i

l'any 93 han estat la resta de comarques, que se'ls ha donat ajuda per tirar endavant els programes d'actuació comarcal. El que sí que és cert és que s'ha de respectar l'autonomia de cada consell comarcal, i en això estariem d'acord amb el senyor Nadal, que és el ritme que vulgui imprimir cada consell comarcal en l'elaboració d'aquest programa d'actuació comarcal. Per tant, per part del Departament de Governació s'ha fet l'actuació correcta, impulsant i donant ajuts perquè es puguin elaborar aquests PAC: quatre l'any 91, disset l'any 92 i la resta l'any 93. Aquí hi ha un company que fa manifestacions, i realment, per reconèixer-ho, s'ha de dir que quan el diputat Borràs era president de la Noguera, va ser l'impulsor del primer PAC, sense que hi hagués ni ajudes. Això és cert. (*Remor de veus. Crits de «Molt bé!»*) Per tant, en aquest punt no li podem donar suport, perquè l'actuació del Departament de Governació realment ha estat adequada en el moment per impulsar aquests programes d'actuació comarcal.

Quant al segon punt, nosaltres entendríem, senyor Morera, que aquest punt l'hauria de retirar, perquè ahir es va substanciar, en el punt sisè de l'ordre del dia, una moció que va presentar el senyor Farrés, a la qual tota la cambra va donar suport unànime i en la qual impulsava el que vostè demana, de fer aquest estudi. L'únic que hi va haver..., s'hi va introduir una modificació de, enlloc de tres mesos, sis mesos, perquè s'elabori totes les competències..., es faci un estudi. Per tant, nosaltres, «en ares» d'aquest consens que es va aconseguir ahir, demanaríem si es volgués retirar aquest segon punt.

I, quant al tercer punt, el que vostè sol·licita també li votarem en contra, pel fet que el passat dia 30, abans-d'ahir, es va reunir la Comissió de Govern Local de Catalunya, adscrita al Departament de Governació, en la qual es va informar del procediment de tramitació de les dispenses, en què es troba contemplat el Projecte de reglament d'obres, activitats i serveis públics locals que ha elaborat la Direcció General d'Administració Local i que molt aviat iniciarà la seva tramitació. Per això es considera que no cal realitzar aquesta instància al Govern, ja que la previsió que figura al Projecte ja recull el criteri que la dispensa s'efectuï a favor dels consells comarcals.

Per aquests motius, nosaltres votarem en contra dels tres punts, i, en tot cas, demanar-li que vulgui retirar el segon.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Aligué. El senyor Morera el retira o no el retira, aquest punt?

El Sr. MORERA: Sí, senyor president, tenint en compte la sol·licitud que ha fet el Grup de la majoria, i en honor del consens que va existir ahir pel que fa a l'estudi de la descentralització de la Generalitat a tots els ens locals propis de Catalunya, retiraria el segon punt de la Moció, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Doncs sotmetrem a votació, i separadament, els altres dos punts.

Primer punt.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquest primer punt ha quedat rebutjat per 14 vots a favor, 58 en contra i 22 abstencions.

Se sotmet a votació, ara, el punt 3.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest tercer punt ha quedat rebutjat per 11 vots a favor, 58 en contra i 25 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la pesca a Catalunya

Passem al novè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació sobre la pesca a Catalunya, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula el diputat senyor Carod-Rovira. (*Remor de veus.*) Silenci, per favor!

El Sr. CAROD-ROVIRA: Moltes gràcies, senyor president. Sense ànim de pertorbar la intimitat de la llar parlamentària, procediríem a substanciar aquesta Moció, posterior a la interpellació sobre pesca que vam tenir en el plenari anterior. Un àmbit aquest, el de la pesca, que en ben comptades ocasions apareix a debat a l'interior d'aquest hemicle, i amb unes característiques, les que vam intentar d'aportar en la nostra interpellació, caracteritzades, en el nostre cas, per un ànim tranquil, reposat i eminentment constructiu, que és el que en tot moment procurem que ens sigui propi.

En aquella interpellació vam fer un repàs pel que, a consideració del nostre Grup, eren alguns dels aspectes bàsics que afectaven al sector pesquer català: la comercialització del peix procedent del nostre litoral, l'ensorrament dels mercats catalans a causa de l'allau de peix procedent de la importació tant de països comunitaris com de tercers països, les dificultats de retorn de crèdits per part d'aquells armadors que s'havien vist animats per distintes administracions a procedir a la modernització de la seva flota, el tema de les vedes, on denunciàvem nosaltres aquí —i després, amb sorpresa nostra, el conseller ens deia que no tenia coneixement que fos als nivells en què nosaltres ho assenyalàvem— un petit..., petits incompliments que es produïen en el tema de les vedes, no òbviament per part de l'Administració, sinó el fet que la circumstància de declarar vedes en uns ports determinats sovint comportava interferències per a embarcacions procedents d'altres ports veïns o d'altres comunitats autònomes, fins i tot d'altres estats que, d'aquesta manera, impedièren d'una manera directa que l'objectiu central de la veda es pogués dur a terme.

En aquests moments tenim, això no obstant, que és a la Generalitat a qui pertany la regulació de l'àmbit de la veda i és la Generalitat qui té al seu càrrec el cost que aquesta aturada temporal de les barques inferiors de dotze metres comporta. La normativa estatal permet, d'altra banda, que —això sí, sempre amb caràcter experimental— es pugui aprovar la

utilització de malles inferiors a les permeses, i la Generalitat ja ho ha fet en algun sector, per exemple, en l'àmbit de la pesca del pop, però això no obstant, tot i l'adopció d'aquesta normativa amb caràcter experimental, els pescadors del país veuen encara interferida, de manera regular, la seva activitat per les patrulleres de l'Administració de l'Estat que, tomba vent, tomba vela, en ocasions interfereixen directament o d'altres fan la vista grossa al que és l'activitat regular dels pescadors.

De fet, hi ha en l'àmbit del sector pesquer, tant català com del conjunt d'àrees marítimes de l'Estat, una tradició que pesa com una llosa en aquest sector, que és el fet que, fins fa molt pocs mesos, el sector pesquer tenia una dependència directa de la jurisdicció militar, ja que era l'antic Ministeri de Marina –després el Ministeri de Defensa– qui tenia al seu càrrec la pràctica totalitat de competències i de funcions que afectaven aquest àmbit.

Això ha comportat, al que és aquest col·lectiu petit de set mil pescadors catalans, ha comportat una certa permanència, una certa romanalla d'hàbits de servilisme, de caciquisme, d'una notable desarticulació del que en podríem dir la xarxa associativa present, molt fraccionada en aquest àmbit. Això comporta que en aquests moments les prioritats de l'Administració de l'Estat –que és qui té la pràctica totalitat de competències en aquest sector–, les prioritats de l'Administració de l'Estat, també per la modèstia numèrica dels pescadors catalans i del volum d'activitat econòmica que mobilitza, les prioritats de la pesca –dèiem– se situïn fonamentalment en l'àmbit del Cantàbric i en l'àmbit de l'Atlàntic i que deixin, en canvi, l'àmbit mediterrani, sobretot la Mediterrània nord-occidental, a un nivell molt més secundari i que en ocasions hagin permès que la situació anés cap a línies francament molt negatives, com seria tot el sector del peix blau, que va arribar a comportar problemes greus a la major part de ports catalans.

La Moció que presentem avui sintetitza la voluntat de redreçament de tot aquest sector, amb una reivindicació que, al nostre entendre, milloraria sensiblement les condicions de vida d'aquest col·lectiu de set mil persones, com seria, a través de la utilització del procediment constitucional d'exercir competències per la via de delegació, que fos la Generalitat qui assumís la totalitat de competències de pesca en l'àmbit marítim de la seva jurisdicció.

De fet, amb la voluntat clara i precisa d'anar a les fonts ortodoxes i, per tant, de no desviar-nos allò que diu el llibre sagrat, «ni una ioda ni un àpex de la llei», la redacció de la nostra Moció no és més que la reproducció estrictament literal d'allò que en el terreny de la pesca reivindica en el seu programa electoral, «Ara decidirem», el Grup Socialista... Perdó, m'ha traït el subconscient: el Grup de Convergència i Unió, volia dir. Deia que reproduïx el Grup de Convergència i Unió en el seu programa electoral: és el que nosaltres hem aprofitat per incorporar-lo a la nostra Moció, ja que d'aquesta forma es precisa amb l'exactitud que deu donar, sens dubte, disposar de majoria confortable, arribar a un terreny molt més objectiu i probablement científic.

En el nostre cas l'objectiu ja l'hem esmentat fa uns instants; l'hem avançat fa un moment. Es tractaria de racionalitzar la política de l'Administració en aquest sector a benefici directe i exclusiu dels pescadors; aquest seria el nostre ànim constructiu presentant aquesta Moció. Creiem que és bo que aquest Parlament ho debati i se'n recordi de la necessitat; no pas pretenem altres objectius. Demanem el vot a favor d'aquesta Moció; demanem que, en cas que el vot no sigui facilitat, això no sigui obstacle perquè s'hi treballi, que es treballi en un objectiu que estem convençuts que pot beneficiar directament aquest col·lectiu de set mil persones, i, evidentment –per dir-ho en termes mariners–, sí que ens agradaria tenir la certesa que, amb independència del resultat positiu o no en la votació final d'aquesta Moció, que allò que ara calem –des del punt de vista mariner– ho puguem xorrar ben aviat, si pot ser amb les xarxes plenes i sense vedes imposades i sense pagar.

És en aquest àmbit que demanem el vot favorable de la resta de grups de la cambra.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. No s'han presentat esmenes en aquesta Moció, i ara poden intervenir directament tots els grups. Pel Grup Parlamentari Popular, la senyora Arnalot té la paraula.

La Sra. ARNALOT: Senyor president, senyores i senyors diputats, és innegable que, malgrat la riquesa i la qualitat de la nostra producció pesquera i l'important consum que es fa a casa nostra, aquesta greu situació de crisi econòmica que estem patint colpeja singularment el sector agrícola i pesquer. El sector pesquer ha procedit a renovar i modernitzar la flota, sense, però, beneficiar-se dels ajuts comunitaris per portar a terme aquesta adequació, que sí, senyores i senyors diputats, que han obtingut a altres comunitats autònomes. I d'això n'ha de donar explicacions i ha de cercar solucions el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

Pel que fa a les competències que en aquest àmbit de l'activitat econòmica té Catalunya, cal dir que aquest ha estat un tema portat reiteradament al Tribunal Constitucional, que s'hi ha pronunciat de forma inqüestionable. Les nostres competències vénen establertes en l'article 148.1, apartat onzè, i a l'article 149.1, apartat divuitè de la Constitució, i en els articles 9.17 i 10.17 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, on s'estableix que la Generalitat té competència exclusiva en matèria de pesca en aigües interiors, cria i recollida de marisc i aquicultura. I a l'article 10.17 disposa que correspon a la Generalitat l'adequació del sector en el marc de la legislació bàsica de l'Estat. Mitjançant el Reial decret 1965/1982, del 30 de juliol, ens varen traspasar els serveis i funcions inherents a la pesca en aigües interiors, pesca de marisc i aquicultura.

En exercici d'aquestes competències, per tal d'ordenar adequadament el sector pesquer, es va aprovar la Llei 1/1986, del 25 de febrer, de pesca de Catalunya. Aquesta ha estat una matèria que ha donat lloc a diversos conflictes de competència i pronunciaments del Tribunal Constitucional,

entre altres, les sentències del 33/1984, del 9 de març, 1958/1966, on queda fixat de forma indiscutible el caràcter compartit de les competències estatals i autonòmiques.

El que cal fer per dinamitzar el sector és dissenyar i portar a terme polítiques reactivadores, prioritzar en els pressupostos de la Generalitat la inversió, prendre mesures per tal de poder gaudir dels ajuts comunitaris, i això pot fer-ho el Govern de la Generalitat; qüestió diferent és que ho faci, tal com es posa de manifest en el Pressupost d'enguany, que enguany ha tramès al Parlament, en el qual, novament, el que es prioritza són les despeses corrents, les atencions protocol·làries i no l'economia productiva.

Per tot això, per tot l'exposat, ens abstindrem en la votació de la Moció a debat.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Arnalot. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Fuentes.

El Sr. FUENTES: Moltes gràcies, senyor president. Aquesta Moció que ha defensat el senyor Carod-Rovira és subsegüent a una interpellació que es va presentar aquí i que també va ser explicitada d'una manera molt didàctica pel senyor Carod, que ens va servir a tots –almenys a la gent del nostre Grup– per conèixer bastant a fons els problemes que té el sector de la pesca a Catalunya, i que ahora ens ha demostrat, també, que el senyor Carod és capaç de manar amb mà ferma l'arjau, i fins i tot de calar el ruixó.

He de dir que nosaltres donarem el nostre suport entusiasta a aquesta Moció. I ho dic amb les paraules que utilitza molt sovint el senyor Carod: «entusiasta»...

El Sr. PRESIDENT: Carod-Rovira.

El Sr. FUENTES: Sí, sí. Carod i Rovira, sí. «Entusiasta» a aquesta Moció, perquè, a part d'expressar els problemes que pateix aquest sector, fonamentalment –fonamentalment–, va molt més enllà i coincideix plenament amb el que nosaltres hem expressat en aquesta cambra i, fins i tot, amb iniciatives que hem presentat molt recentment: en la necessitat d'aprofundir l'autogovern de Catalunya; en la necessitat de millorar el nostre sostre competencial. I a més a més ho fa d'una manera jo diria que molt assenyada i, per tant, perfectament assumible, perquè es marca l'objectiu d'aquesta legislatura; per tant, no demana que això sigui demà passat; no és, en absolut, una moció agosarada; pretén que en aquesta legislatura puguem assolir aquestes competències de pesca –que, per altra part, són perfectament possibles en funció del que assenyala l'Estatut, del que assenyala la Constitució, i sobretot l'article 150, apartat 2, de la Constitució, que preveu aquesta figura que demana el senyor Carod–, i, a més a més, coincideix amb el que s'ha plantejat per part del nostre Grup, per part d'altres grups i –tal com ell ha dit molt bé–, fil per randa, literalment, amb el que assenyala en el seu programa el Grup de Convergència i Unió.

Per tant, nosaltres estem segurs que aquesta Moció serà aprovada per unanimitat i que serà una fita més en aquesta via imprescindible de trobar el consens entre totes les forces

polítiques per augmentar el nostre autogovern, per augmentar el nostre nivell de competències, en definitiva, per portar a la pràctica el que assenyala l'Estatut de Catalunya i la Constitució de l'Estat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la diputada senyora Vandellós.

La Sra. VANDELLÓS: Gràcies, senyor president, des d'aquí l'escó mateix. Senyores i senyors diputats, surto en nom del meu Grup per a fer el posicionament sobre aquesta Moció presentada pel Grup d'Esquerra Republicana, referent a la pesca marítima en aigües interiors.

Per començar hem de dir que coincidim amb l'exposició feta durant la interpellació, tant pel que fa referència a la situació actual d'aquesta activitat com a les futures mesures que s'haurien de prendre per tractar de corregir-la; mesures que, amb molta més amplitud i amb un estudi més profund sobre el tema –cosa, a més, lògica– es contemplen en el recent Pla director elaborat pel Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca de la Generalitat; un pla al qual ja es va referir en tot moment el conseller Marimon en la seva intervenció; un pla que assumeix un seguit de compromisos propis del Govern català i de la mateixa manera en contempla d'altres que no entren dins les seves competències, però en els quals també incideix, amb exigències concretes a l'Administració central.

Una servidora, com a diputada d'una zona del nostre territori amb una forta implantació del sector pesquer, en sóc conscient, i fins i tot espectadora, de la manca de compliment de determinades accions pròpies del Govern català, moltes d'elles reflectides en el Pla director, amb la qual cosa esperem que aquest no sigui un nou llistat de bones voluntats que, en canvi, no s'han portat fins ara a la pràctica d'una manera seriosa. Aspectes concrets, com el funcionament i control de les confraries, dels mateixos pòsits, o els errors de plantejament que s'han produït fins ara i que segueixen produint-se tant a nivell..., sobretot en els sectors aquícola i de marisqueig, com en el nomenament de càrrecs de l'Administració, en res ajuda a la formació d'aquest teixit associatiu, tan necessari per a vertebrar el sector pesquer. A la vegada que –i de forma velada– sí que ho fan en mantenir actituds servilistes per una part i caciquistes per l'altra, tot envoltat d'una manca d'informació correcta i directa als pescadors; informació que ens consta que s'està tractant de corregir. Per això creiem que, abans que res, cal endreçar la nostra casa, com a premissa necessària davant el repte d'assumir noves competències sense unes garanties plenes que es puguin desenvolupar d'una manera beneficiosa per al sector pesquer.

Per tot això anuncio el nostre vot d'abstenció a la present Moció.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Vandellós. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Moliner.

El Sr. MOLINER: Gràcies, senyor president, des de l'escó mateix, si m'ho permet.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. MOLINER: Senyor Carod-Rovira, coincidim plenament amb el to positiu que tant en la substanciació de la interpellació com en el de la Moció d'avui ha donat en aquesta demanda —diguem-ho així—, hi coincidim plenament, com per altra part, també, entenem que ha estat una exposició molt ajustada a la realitat del que són els problemes bàsics dels nostres pescadors marítics de Catalunya. Per tant, també hem de dir, doncs, que compartim molt o en gran part les línies generals dels plantejaments que ha fet.

És evident que les competències que té el nostre Govern en tema de pesca marítima és un àmbit competencial molt limitat, és un àmbit competencial que fins i tot l'hem vist retallat moltíssimes vegades amb sentències del Tribunal Constitucional, però també no cal dir que el Govern és el primer que n'és conscient, d'aquesta situació, i que és un tema que precisament el té marcat com a prioritari, no des d'avui, sinó des de fa molt temps; vostè ha mencionat fins i tot que figura en el nostre programa electoral, i això dóna fe que és una de les prioritats que té marcades el nostre Govern per resoldre aquesta situació.

També hauríem de dir que no es pot negar que hi han hagut algunes millores substancials en la situació d'aquests grans problemes que afecten els nostres pescadors. Vostè n'ha parlat de diversos, però en dos hi ha posat un èmfasi potser especial, n'ha fet un especial esment, com són el tema de la importació de peix forani i el control de qualitat o el control sanitari dels mateixos. Vostè sap que gràcies a una eficaç coordinació del Departament de Pesca, del de Comerç, del de Sanitat amb l'Ajuntament de Barcelona, donat que Mercabarna és el punt d'entrada més important d'aquest peix forani, doncs, s'han assolit, la veritat, millores importants, dintre del poc que podem controlar nosaltres, que en aquest cas, doncs, són la qüestió de les mides, per exemple, o la qualitat del peix.

De totes maneres, també tenim unes fonamentades esperances que la situació d'aquests problemes que afecten els nostres pescadors es pot veure bastant superada amb la nova normativa comunitària, que està pendent de promulgació molt aviat, que s'està redactant ara.

Però, bé, al marge d'això, el que sí que és evident, el que és cert és que per anar aconseguint algunes millores per al sector pesquer en aquest moment s'han de fer dues accions: una d'elles, per una part, és posar una gran dosi d'imaginació per part de la Generalitat per anar traient el màxim de profit possible de les poques competències que té, i, per altra part, sobretot, la més important, que és anar fent una reiterada insistència al Govern central perquè vagi donant una bona aplicació de totes les competències que té ell. I coincidim amb vostè que aquest no és el camí definitiu.

S'ha de dir que la Generalitat té una estructura diríem que sobrada i prou capacitat, com s'ha demostrat moltes vegades, per poder assumir totes aquestes competències de reordenació del sector pesquer, i, per tant, no cal dir que fan

innecessària l'existència d'aquestes delegacions del Govern a Catalunya. I en aquest sentit ja s'ha plantejat molt sovint en el Govern, continuadament en el Govern, i s'ha donat una prioritat o s'ha fixat com a prioritària aquesta delegació de competències de l'ordenació del sector pesquer, i dir, fins i tot, que es troba tot en una avançada fase de negociació.

Aleshores, per tant, jo, senyor Carod-Rovira, li diria que compartim —com li deia al principi— tot el plantejament de la seva Moció; és un plantejament, lògicament, que ha d'anar en la línia que també s'han manifestat altres grups, que és el que va garantint, doncs, l'assentament més fort de la nostra autonomia, de les nostres competències. Però també, ja li ho he dit abans: hi està dedicant el Govern una atenció molt especial a aquest tema; es troben en fase de negociació, ja, aquestes competències; com li deia, estan ben orientades, i, per tant, ens semblaria o ens sembla ara, en aquest moment, avui per avui, innecessària potser l'aprovació d'un nou mandat d'aquesta cambra en aquest sentit, que el que faria, potser..., no diria interferir, però sí que no seria procedent, potser, aplicar-ho en aquest moment.

Per tot això, i només per això, no li donarem recolzament a la Moció.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Moliner.

Passem seguidament a la votació.

Senyores diputades i senyors diputats que estiguin d'acord amb el text de la Moció, es volen posar drets?

Els i les que hi estiguin en contra?

Abstencions?

La Moció ha estat rebutjada per 9 vots a favor, 54 en contra i 22 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'atur juvenil

Passem al desè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'atur juvenil, presentada per Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula el diputat senyor Puigcercós.

El Sr. PUIGCERCÓS: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, en la interpellació que vàrem substanciar sobre atur juvenil vàrem destacar —i el conseller Farreres també ho va reconèixer— que és un sector de població que moltes vegades, per manca de pressió social, per la seva incapacitat d'articular-se com a grup de pressió, era oblidat, i sobretot per un factor que es va adduir en el debat: pel factor que és més preocupant, és molt més preocupant —també ho dèiem en el debat de pressupostos— la situació dels aturats de més de quaranta-cinc anys, de llarga durada.

Però aquest sector, el sector juvenil, és un sector que en el cas de l'atur ha tingut sempre un suport, el suport encobert en la majoria dels casos, en alguns no, del que anomenàvem «l'aixopluc familiar»; és a dir, és un cas, és un problema social que té menys consideració, menys volum

de preocupació pel fet que tenen sempre al seu costat l'aixopluc familiar. Però creiem que és un terç de la població, és un 35% de la població de Catalunya, gairebé podríem considerar dos milions de persones, que en aquests moments tenen problemes d'inserció laboral en la problemàtica global que és, en definitiva, el problema de l'atur.

Per aquesta raó, el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya ha presentat una moció que considerem que té com a objectiu..., són objectius parcials; també ho va dir el conseller, i tenia tota la raó: el tema de l'atur és un problema molt global, i l'únic que es pot fer són sortides parcials per arribar a resolucions parcials del problema. Però el nostre Grup, en aquest cas, ha presentat cinc punts; cinc punts que tenen bàsicament una funció: la funció d'aconseguir un millor lligam entre la formació, sigui reglada o ocupacional, entre la formació professional, el món de la universitat i la inserció laboral, que en aquests moments és el que vam anomenar ja en la interpellació, no un pont, sinó que en aquests moments és un abisme; és un abisme les pràctiques, els contractes en pràctiques, és un abisme moltes vegades l'intent d'aconseguir que diferents empreses, o empresaris, petites i mitjanes, facin el fet d'aconseguir joves en pràctiques. És una problemàtica que cada cop es veu més afectada pel fet que aquests joves entren ja en un procés que no és, ni de bon tros, un procés de pràctiques. Acaben fent feines que no tenen res a veure amb la seva; acaben fent feines que moltes vegades no els servirà per a cap tipus de qualificació, i, quan s'ha acabat el contracte en pràctiques, veuen que la seva permanència en aquella empresa és gairebé..., s'extingeix.

És per aquesta raó que nosaltres creiem que hem d'anar a mirar a fora. Com s'estan produint els contractes en pràctiques a Holanda, per exemple; hi ha una supervisió per part del professorat, hi ha un seguiment. Aquest cas, aquí no es dóna: el professorat no fa cap seguiment de les pràctiques que fa *in situ* en l'empresa, en aquest cas, el seu alumne, al contrari. En segon lloc, tampoc hi ha cap tipus de seguiment per part de l'empresari; ho repeteixo: els expedients que s'omplen són absolutament purs tràmits. I, per tant, podem dir que els contractes en pràctiques moltes vegades es converteixen en una forma de subsidiar l'empresa un treballador subsidiat, però en cap cas hi ha el que en podríem dir de qualificació d'aquest treballador jove.

I és per aquest motiu que entrem en aquesta mena de cercle viciós; és a dir, no es contracta gent jove perquè no té experiència, i no té experiència perquè no ha pogut treballar mai. L'intent de trencar aquest cercle viciós són les cinc recomanacions, els cinc intents de plantejar possibilitats entre el que és la formació i el que podria de ser l'ocupació. Creiem —ho repeteixo— que aquest és un dels problemes que en aquests moments tenalla més.

I, sobretot, el cinquè punt fa referència al fet que el Departament de Treball creï una divisió, un grup que faci el seguiment de l'atur juvenil.

Ahir el conseller Alavedra deia, senzillament, que quan nosaltres parlàvem dels menors de trenta anys fèiem trampa, perquè la convenció internacional és agrupar fins als vint-i-cinc, i els de vint-i-cinc en amunt agrupar-los en una altra forquilla. No és trampa; és clar que és trampa en el sentit que la fa l'Administració, en el sentit que dels de menys de vint-i-cinc la majoria està encara en període de formació o està estudiant, o, si no està estudiant, o està aturat, o està en allò que qualificàvem «el salari de subsistència»; salari de subsistència és tota aquella amalgama d'empresa submergida que té condicions laborals infrahumanes, que tant agafa adults com joves, però que sobretot té, en el percentatge, en el tros de formatge que seria la població juvenil, té un percentatge molt important.

Per tant, és la trampa que fa l'Administració quan aglutina fins als vint-i-cinc anys i oblida els que realment es troben amb la problemàtica que, acabats uns estudis universitaris, formació professional o altres tipus d'estudis que s'hagin pogut formalitzar, acabats —que són dels vint-i-quatre als vint-i-cinc anys en una gran part—, doncs, a partir d'aquí fan el gran salt i entren en una forquilla que... Fins i tot, amb preguntes prou qüestionades pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya al Departament de Treball, ens responen que els de vint-i-cinc van afegits gairebé fins al grup de quaranta-cinc; en altres preguntes —s'ha de dir— ens han respost agrupant de vint-i-cinc a trenta, de cada cinc en cinc. Però nosaltres creiem que, per ser reals i per treballar amb xifres reals, s'hauria d'aglutinar de trenta en avall, per una raó concreta: perquè la distorsió que es fa entre els que acaben estudis, entre vint-i-dos, vint-i-tres, vint-i-quatre, vint-i-cinc i vint-i-sis..., és realment aquesta la proporció i és el grup que considerem com a joves, menors de trenta anys.

Per tant, en la Moció demanem el fet de crear aquesta divisió juvenil del Departament de Treball; creiem..., que es potenciï —i així mateix ho va reconèixer el conseller de Treball— el fet del lligam entre formació, és a dir, ensenyament i treball, i creiem que a partir d'ara hi ha d'haver un nou plantejament. I, aquest plantejament, no el fem pel simple fet, també, que seria important que els joves puguin començar a treballar, perquè potser reduiríem i procuraríem acabar una part important de l'atur; ho fem per una altra raó també, potser fins i tot més important, que és una de futur, una perspectiva de futur —de fet totes les perspectives, sovint, són de futur. Però en aquest cas és important: és la qualificació professional dels més joves. És a dir, s'està entrant en una dinàmica de contractes eventuais, que són de tres mesos en tres mesos, fins a liquidar..., s'està entrant en la dinàmica que un jove pot haver treballat en quatre oficis diferents sense arribar a un cas d'especialització —ho dèiem també a la interpellació—; ha pogut treballar amb un contracte de quatre mesos a l'hostaleria; ha pogut passar després al sector de la construcció; pot acabar passant d'uiixer en un hotel, i pot acabar, al final, en un altre sector absolutament diferent, com d'elèctriques o fent qualsevol tipus de feina amb un contracte a l'Administració. Això ni li dóna cap tipus de

qualificació ni li dóna cap tipus d'experiència perquè han sigut múltiples i variades.

Per tant, no ho fem «en ares» del fet de treballar –que és evident també, sobretot, contra l'atur–, sinó per a la qualificació professional dels més joves; és un dels greuges que ens haurem de començar a plantejar: si les noves generacions que pugen en les diferents branques no tenen la qualificació ni l'experiència que haurien de tenir, i això evidentment els fa menys competitius i fa menys competitiva la nostra societat, els nostres sectors productius i, en definitiva, el nostre país.

Ha estat sempre, en el discurs oficial..., s'ha parlat d'una mà d'obra qualificada, i en aquest cas no fem cap favor, no fem cap tipus de política especial i d'atenció als contractes en pràctiques, a la col·laboració entre empreses i ensenyament, i ja no entro en el tema de la col·laboració i investigació i recerca que s'hauria de donar en el món de la universitat, el qual encara és realment també allò que qualificàvem d'abismes; també es converteix en un salt. S'han vantat i es vanten des del Govern que aquí hi ha hagut una política concreta i important en matèria d'investigació a les universitats i de relació amb les empreses. No és el cas –no és el cas.

Com tampoc és el cas el de la formació professional. Per exemple, aquests dies, amb la crisi de SEAT, s'ha parlat molt de la crisi del sector de l'automoció, és evident; s'ha parlat, per exemple, que, fent l'estudi de quina era la dedicació i de joves que s'estaven apuntant avui en dia a l'especialitat d'automoció a la formació professional..., per dir, per exemple, en els programes d'automoció de formació professional: avui en dia el motor d'injecció no s'estudia; ni s'estudia ni es practica. I avui dia sabem que el motor d'injecció és la cosa més normal, més habitual i majoritària en el món de l'automoció –per posar un exemple, i en podríem buscar més.

Per tant, creiem que la Moció del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya té aquesta finalitat: u, establir un lligam de col·laboració, però que sigui positiu i que ens en puguem servir tots, la societat en general, de formació i treball, i ocupació en aquest cas, i en segon cas, també, una amenaça que ja fa temps –que és el punt número 3–..., és una amenaça que ja planeja fa temps: Madrid ha amenaçat..., sembla que s'està preparant un document, un pla d'ocupació juvenil, i l'amenaça que hi ha és, fins a cert punt, a veure quines consideracions socials tindrà aquest pla. El conseller va dir que a ell li semblava molt bé i que s'hauria de fer un pla d'aprenentatge; nosaltres hi podem estar d'acord, però un pla d'aprenentatge ha de tenir sempre un tipus de suport social per a aquest, i quan dic «suport social» vull dir, u, que evidentment entri en el rang de la Seguretat Social; això ha corregut i ha corregut per Madrid que possiblement aquests contractes nous d'aprenentatge que es farien no tindrien cobertura de la Seguretat Social, sinó que necessitarien un règim especial. I, segon cas: un pla d'aprenentatge ha de tenir un sou; ningú ha dit –com va dir el conseller–, ningú ha dit, ni el Grup d'Esquerra Republica-

na, que hagi de ser un sou que entri a la mateixa alçada d'altres, això depèn de la categoria que té cadascú en el món de l'empresa, però tampoc es tracta de crear aquests salaris de subsistència que ja qualificàvem..., i em recorden molt els contes de Charles Dickens, de l'Anglaterra victoriana, concretament la pobresa a què es referien molts contes d'aquests.

Vull dir, per tant, que del que es tracta és que si hi ha un pla d'aprenentatge, si la Generalitat ha de fer plans d'aprenentatge, que tingui en consideració aquests mínims, és a dir, cobertura social, cobertura de la Seguretat Social i, en segon lloc, que quedi molt clar també que no han de ser sous de subsistència com els que s'estan donant.

És per aquesta raó que el Grup d'Esquerra Republicana..., i torno a fer, vull tornar-hi a fer esment, no és no només la lluita contra l'atur, és «en ares» i és en benefici de la competitivitat del país, perquè, si no tenim una mà d'obra qualificada, competitiva, amb experiència en els més joves, realment ens estem plantejant un futur que no hauria de ser el que és.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Puigcercós. No s'han presentat esmenes; poden intervenir ja, ara, els grups per fixar posició. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula el diputat senyor Ariza.

El Sr. ARIZA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, pel Grup Popular, el tema de l'atur juvenil és extraordinàriament greu, i és per això que cal fer plantejaments i propostes molt realistes que puguin donar, per tant, solucions pràctiques. Elaborar un pla de formació professional ocupacional que resolgui les disfuncions existents entre la demanda del mercat de treball i el que ofereixen els joves en acabar els seus estudis, establir un nexe de coordinació interadministrativa entre els departaments d'Ensenyament i Treball, plantejar un pla general d'aprenentatge, potenciar els convenis de col·laboració entre els agents socials i les institucions educatives són propostes positives que poden afavorir la creació de llocs de treball i, específicament, llocs de treball per a joves.

Però el problema real és la legislació laboral del nostre país, problema que no esmenta la Moció, tret de la manifestació de voluntat de no precaritzar la feina dels joves. Val a dir que sovint es confon el terme «precarització del treball» amb la defensa d'un model laboral que no respon a les necessitats del mercat i es contradiu amb les mesures que cal prendre per dinamitzar la nostra economia i crear ocupació. Nosaltres entenem que la major precarització és no tenir feina, o tenir-ne en condicions il·legals, per la qual cosa ens abstindrem en el punt 3.

Donarem el nostre suport a tot el que sigui promoure una millora de les polítiques de formació ocupacional per a la inserció laboral dels joves, i, per tant, votarem a favor dels punts 1, 2 i 4 de la Moció.

Votarem en contra del punt cinquè perquè entenem que el que cal és prendre mesures de contenció de la despesa pú-

blica improductiva, que és el que ha de fer el Govern de la Generalitat per promoure l'ocupació, en lloc de donar peu per crear més burocràcia, tot i que en aquest cas, tal com està redactada la Moció, fos per crear la secció de minyons de la Conselleria de Treball.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ariza. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Fuentes.

El Sr. FUENTES: Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, certament el problema de l'atur juvenil no és un problema d'aquest Grup o d'un altre grup, sinó que és un problema objectiu i cert de la nostra societat; per tant, no és qüestió que diguem: «És un problema per al Grup d'Iniciativa.» No, no; és un problema a Catalunya, és un problema que tenim. I és cert que aquest problema, una de les materialitzacions que té més clares és, precisament, la manca de correlació entre les necessitats, potser avui molt escasses, però les necessitats del mercat de treball i la formació i la preparació dels joves. És a dir, aquest és un element afegit a les dificultats que hi ha per trobar feina adequada, les disfuncions que existeixen entre la preparació, la formació i el treball que en la realitat es produeix.

Per tant, a mi em sembla que aquesta Moció, els punts que planteja aquesta Moció són perfectament assumibles, i nosaltres els donarem suport perquè el que pretén és, començant per l'establiment d'un pla, des del Govern de la Generalitat, que tendeixi a evitar aquestes disfuncions, passant per mecanismes de coordinació entre el Departament d'Ensenyament i el Departament de Treball, i posa l'accent en dos aspectes en els quals jo també m'hi voldria entretenir una mica, dins del temps, naturalment, de què dispo.

El primer és el que fa referència al treball en pràctiques i al treball de formació o d'aprenentatge, figures que avui existeixen, però que jo crec que certament s'han d'establir mecanismes de control d'aquestes figures i, per tant, s'han de valorar aquestes figures perquè el que passa en la realitat és que en molts casos no serveixen en absolut per complir els objectius que teòricament han d'assolir. Perquè els contractes en pràctiques, com els contractes de la formació, serveixen, en molts casos, amb frau de la llei, per tenir una mà d'obra barata per a funcions que res tenen a veure amb la formació, res tenen a veure amb les pràctiques d'uns estudis o d'una formació que teòricament s'ha adquirit. Per tant, ens sembla que és absolutament imprescindible i que cal posar una mica el dit a la llaga en aquests instruments i, en conseqüència, això cal millorar-ho, tal com diu la Moció.

Cal, per tant, també, que el Pla general d'aprenentatge no serveixi per precaritzar la situació social i laboral i que, per tant, no serveixi com un instrument defraudador dels objectius de la llei, com en la pràctica s'està donant en molts casos.

Cal, per tant, també, potenciar els convenis entre les empreses, els centres d'ensenyament professional i les universitats perquè, realment, l'ensenyament respongui a les necessitats actuals i canviants, perquè aquest és un dels altres elements, que això cal anar modificant-ho constantment, perquè les necessitats aquestes es van modificant, i nosaltres pensem que posar l'accent d'una manera especial, des del Departament de Treball, creant una divisió juvenil o creant un apartat o un departament o una secció, que no forçosament ni necessàriament això ha de comportar un increment de la despesa, ha de comportar posar l'accent en les tasques del Departament en aquest problema tan important com és l'atur juvenil.

I per això, com he dit en començar, nosaltres donarem suport a tots i cadascun dels punts de la Moció.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Fuentes. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el diputat senyor Soto.

El Sr. SOTO: Senyor president, senyores i senyors diputats, per prendre posició en relació amb el text de la Moció i també en relació amb la intervenció d'Esquerra Republicana de Catalunya, que fa referència a un problema important, molt important, que és el problema de l'atur juvenil, que està molt lligat al problema de l'atur al nostre país.

Jo voldria fer, molt ràpidament, un parell de reflexions. Una reflexió coneguda, que és que el problema de l'atur a Espanya és un problema superior al que tenen els altres països comunitaris; tenim una dificultat pràcticament estructural, realment estructural de creació de llocs de treball en el si de l'economia catalana i de l'economia espanyola, i d'aquest problema els joves se'n ressenten i se'n ressenten molt especialment.

En segon lloc, s'ha parlat molt aquests dies de les característiques d'aquesta crisi econòmica que estem vivint. En tot cas, el que sí que podem assenyalar és una característica molt clara i molt concreta, i és que s'ha produït el procés d'ajustament i, per tant, un procés de l'augment de l'atur amb molta més rapidesa que en l'anterior cicle de crisi econòmica del nostre país. Mentre fa deu, quinze anys la caiguda de l'ocupació va ser constant però es va anar produint progressivament i es va repartir en els diferents anys, en aquest cas s'ha produït una caiguda de l'ocupació que s'ha produït amb una gran rapidesa i concentrada molt temporalment.

Això té efectes òbviamment negatius; té també, segons els economistes, efectes positius que haurem de veure. Es diu que quan el procés d'ajustament es produeix amb molta rapidesa significa que les empreses tenen una capacitat de reacció més ràpida i que, per tant, la recuperació econòmica s'ha de produir amb major rapidesa; això està per veure, però, en tot cas, té uns efectes immediats, molt clarament sobre la població juvenil, i és que normalment quan es produeixen processos d'ajustament a les plantilles els primers sacrificats solen ser els contractes temporals, que era la fórmula que havia estat molt útil, extraordinàriament útil,

per aconseguir la inserció dels joves en el mercat de treball. Per tant, òbviament nosaltres no compartim un objectiu de precarització del mercat de treball, però hem de dir tot seguit que l'instrument dels contractes temporals ha estat un instrument extraordinàriament útil per facilitar la inserció social i professional dels joves en els darrers anys.

En relació, en concret, amb el punt de la Moció que fa referència al tema de les pràctiques dels estudiants de formació professional a les empreses, nosaltres el que hem de dir és que nosaltres creiem que és un bon instrument, i que si d'alguna cosa peca el Govern de la Generalitat és que és un instrument poc desenvolupat i que el que hauria de passar és que els estudiants de formació professional, quasi tots, poguessin fer aquestes pràctiques, i el problema que tenim en l'actualitat és que no es fan.

El senyor diputat d'Esquerra Republicana s'ha referit que es poden produir en alguns casos actituds de semifrau o actituds incorrectes; nosaltres creiem que en aquest àmbit són minoritàries, i creiem que és bo dir-ho: són minoritàries i s'han de corregir, no per minoritàries són menys importants, i, en tot cas, nosaltres hem treballat i treballarem en aquesta direcció.

Finalment, en el text de la Moció, el diputat d'Esquerra Republicana, el senyor Puigcercós, planteja la possible creació d'una divisió juvenil dintre del Departament de Treball que pogués facilitar dades i xifres entorn a l'ocupació i la desocupació juvenil. Nosaltres el que hem de dir és que, home!, efectivament, sobre les xifres podem discutir i podem discutir si són vint-i-cinc o són trenta, però tenim xifres i tenim dades, jo crec que això és innegable. Nosaltres no creiem que la creació d'una divisió juvenil en el Departament de Treball sigui una garantia que es facin coses o es deixin de fer; tenim una Secretaria General de la Joventut en el Departament de la Presidència, que no és direcció general sinó secretaria general, i això no sembla garantir que es faci més o es faci menys. Per tant, en aquest punt, la nostra opinió és en principi que no fa falta en relació directa amb el tema que planteja, que és la necessitat de xifres i de dades i que, en tot cas, una divisió juvenil podria ser en alguns casos útil però en un altre cas el que podria ser, senzillament, és un augment de la burocràcia sense cap efecte real.

Aquesta és la nostra posició en relació amb l'esmena d'Esquerra Republicana.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Soto. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Sesmió.

El Sr. SESMIÓ: Moltes gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades, per anunciar el vot negatiu del nostre Grup a tots els punts de la Moció perquè entenem que, fins i tot, votar-ne algun podria ser contraproductiu, com explicaré.

I també manifestar alguna sorpresa de posicionament d'algun altre Grup perquè creiem o seguim creient que no tenen aquesta voluntat política, en definitiva, sinó que es

tracta, a vegades, de votar sistemàticament alguna cosa..., és a dir, per fidelitat opositora, no? Perquè, per exemple, el primer punt: «Elaborar un pla nacional de formació professional ocupacional que tingui com a objectiu millorar l'accés dels joves al mercat.» A la formació ocupacional hem de dir –i li va donar la dada el conseller– que el 70% està destinat als joves, i, per tant, l'existència d'un pla no garanteix l'efectivitat de l'acció de Govern. No vol dir que l'existència d'un pla l'empitjori, però, vull dir, primer, no la considerem estrictament necessària i, segon, s'ha anunciat, s'ha dit, s'ha compromès per part del Govern la creació, l'any que ve, del Consell Català de la Formació Professional, amb la qual cosa hi intervindran els joves, la societat civil, els sindicats, la patronal; llargament ha estat demanat, potser que deixem que sigui aquest organisme qui decideixi si convé o no convé elaborar un pla nacional quan –ho repeteixo– el 70% de la formació ocupacional està consumida –diguem-ho així– o adreçada al món juvenil.

M'estendré una miqueta més en el segon punt, que és el nexa de coordinació, i en el tema dels treballs en pràctiques, perquè realment he quedat astorat –allò que es diu–, esma-perdut i corprès. No sé si el diputat que ha presentat la Moció s'ha adonat que fins i tot el senyor Descals, que ha estat delegat o cap dels Serveis Territorials d'Ensenyament a Tarragona, m'ha vingut a veure quan sentíem el senyor Puigcercós. Jo li he recordat que he estat director general, he tingut l'honor, doncs, de servir el Govern a través de la Direcció General de Promoció Educativa, ja fa cinc anys, i, precisament, vam ser els iniciadors d'aquesta tasca, quan a cap indret de l'Estat es feia, eh?, quan vam anar a Brussel·les a buscar fons del Fons social europeu per poder-la fer; després l'Estat ho va veure i va començar a treballar també sobre aquest tema. Em recordo que celebràvem, quan jo vaig marxar, que ja s'arribava al miler d'estudiants en pràctiques, i ahir, parlant amb l'actual director general, senyor Manuel Rius, em deien que volien celebrar el final d'aquest any els vint mil joves en pràctiques, no? Però és que a més no s'ajusta de res a la realitat. Dir des d'aquesta tribuna que els professors no vigilen la formació dels alumnes és simplement no dir una veritat. Dir que això ha estat un fracàs..., algun altre company del Parlament ja m'ha ajudat en aquesta tasca. És a dir, quina llei es compleix en la seva integritat? Que hi pugui haver algun cas no generalitzat, com s'ha dit aquí, que no es compleixi pot entrar dintre del que és possible, però per què no es denuncia?

Jo puc dir que en els dos anys que vaig ser director general d'aquesta matèria no va arribar al nostre Departament cap denúncia d'irregularitat en alguna empresa que abusés dels contractes en pràctiques. I que consti que no vull dir que no n'hi hagi, eh? Pot haver-n'hi alguna; cap llei es compleix del tot. I ara no em consta que hi hagin denúncies; simplement, puc dir això per no faltar a la veritat: no em consta que hi hagin denúncies o que n'hi hagin moltes. A la meua època, ni una. Per tant, no és veritat..., no és el desig del nostre Grup que quedi patent a la cambra que això és un instrument on les empreses abusen dels joves, que els pro-

fessors no segueixen la formació del jove, perquè no és veritat. Per tant, com que no és veritat, crec que tenim el dret que a la cambra no consti aquesta impressió, perquè no és certa. Per tant, no cal establir un nexa. A més, fixi's, el punt 2 diu: «establir un nexa». Doncs, si això funciona ja fa set o vuit anys! Encara aquella fórmula que a vegades diem nosaltres, «continuar la col·laboració»..., però és que, en aquest cas, com es pot votar establir un nexa quan ja hi és i des de fa molt de temps?

Després, el punt 3 diu: «la possibilitat d'un pla general d'aprenentatge que no precaritzï llur situació social ni laboral». És a dir, el tema dels aprenents s'està estudiant ara o s'està proposant per part del Govern central; molt bé, jo crec que el prudent serà esperar vejam com es resolen a nivell de l'Estat, que és qui té facultats —el Govern de l'Estat, doncs— de legislar sobre aquesta matèria, però jo, sincerament, no entenc per què es dóna èmfasi a la situació social —que hi coincidim— i a la laboral, i en canvi no a l'educativa. L'aprenentatge és per aprendre i, per tant, en educar s'hauria de donar prioritat a la no-precarització de la situació social i educativa, no a la laboral. O és que als cinquanta anys, com jo, encara hem de ser joves que estem aprenent? És a dir, el contracte d'aprenentatge ha de tenir un temps limitat. És que és un contrasentit votar això, és un contrasentit. El que hem de fer és que, amb el temps d'aprenentatge, siguin oficials del seu ofici i canviïn el seu contracte cap a una altra empresa o cap a la mateixa, però és un contrasentit. Nosaltres, en tot cas, hauríem votat un sistema d'aprenentatge que atengués els aspectes socials —i, òbviament, l'econòmic és important— i els educatius, però mai el laboral. Perquè per nosaltres el contracte d'aprenentatge ha de tenir més èmfasi en els aspectes, diguem-ne, professionals, d'ensenyament, que no pas els laborals.

El quart punt..., jo no sé si el diputat coneix les oficines de convenis de les universitats. Doncs, crec que també funcionen.

I per acabar, en l'últim punt, com que ja l'han rebutjat d'altres companys, només dir que crear més burocràcia, més administració, una divisió juvenil, per què? I per què no per a la dona? Ahir el diputat Saura parlava dels problemes de l'atur en l'ambient de la dona, doncs, també. I per què no amb els més grans de quaranta-cinc anys? I per què dintre del juvenil no els que tenen títol universitari i els qui tenen un ofici, que normalment es col·loquen? Per tant, si per a cada problemàtica haguéssim de crear una divisió dintre de l'organigrama de la Generalitat, aniríem en contra del que vostè mateix ahir defensava, que era de la burocratització, de la manca de rigor i d'austeritat administratives. Per tant, en aquest d'una manera, diguem-ne, encara més entusiàstica hi votarem en contra.

En resum, senyor president, senyores i senyors diputats, com que creiem que no fóra positiu que el Parlament adreçés al Govern un missatge, doncs, a tenor de la literalitat d'aquesta proposta, el nostre Grup hi votarà en contra.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sesmió.

Quines votacions separades em demanen? (*El Sr. Pueyo demana per parlar.*) Senyor Pueyo, per què demana la paraula?

El Sr. PUEYO: President, demanàvem la paraula per contradiccions. Donat que el senyor Sesmió s'ha referit a bastament a les declaracions del senyor Puigcercós, entenem que hi ha contradiccions flagrants, i li pregaríem que ens concedís una estona per clarificar-les per part del senyor Puigcercós.

El Sr. PRESIDENT: És que la contradicció ja és inherent en el debat, vull dir.

El Sr. PUEYO: Però algunes vegades s'ha produït un contrast notable entre allò que havia dit el senyor Puigcercós i allò que deia el senyor Sesmió que havia dit el senyor Puigcercós.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Puigcercós. Un minut, eh?

El Sr. PUIGCERCÓS: Després de la intervenció brillant —com sempre el caracteritza— del senyor Sesmió, semblaria que nosaltres estiguéssim en contra dels contractes en pràctiques, i nosaltres no hi hem estat mai. Al contrari, hem dit que aquests contractes s'estaven utilitzant no per als seus fins deguts. Senzillament, que quedi molt clar que el Grup d'Esquerra Republicana no hem estat mai en contra dels contractes en pràctiques, al contrari. Ara, de la manera que ho ha expressat el senyor Sesmió, una mica senequiana, semblava que nosaltres hi estiguéssim en contra; ans el contrari.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. (*El Sr. Sesmió demana per parlar.*) El senyor Sesmió ara també vol aclarir.

El Sr. SESMIÓ: Bé, que es miri el *Diari de Sessions*: no he dit res d'això d'Esquerra Republicana, i el testimoni és el *Diari de Sessions*.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Sesmió.

Votacions separades. (*La Sra. Arnalot demana per parlar.*) La senyora Arnalot, què vol? 1, 2 i 4 junts?

La Sra. ARNALOT: No, demanar votació separada del punt 3 i 5, simplement.

El Sr. PRESIDENT: 3 i 5.

La Sra. ARNALOT: Sí, gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Però juntament, 3 i 5? (*Pausa.*) Separats. Molt bé. Doncs, es votarà d'aquesta forma.

En primer lloc, punts 1, 2 i 4.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquests punts han quedat rebutjats per 30 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció.

Es vota ara el punt 3.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El punt 3 ha quedat rebutjat per 8 vots a favor, 58 en contra i 22 abstencions.

Es vota el punt cinquè.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El punt cinquè d'aquesta Moció ha quedat rebutjat per 8
vots a favor, 60 en contra i 20 abstencions.

S'aixeca la sessió.

(És un quart de dues del migdia i vuit minuts.)

Nota de rectificació

Al DSPC-P núm. 67, a la pàgina 3297, a la primera columna, catorzena línia:

On diu «Gonçal Ibars», ha de dir «Gonçal Yvars».

PUBLICACIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Constitució Espanyola

Barcelona 1988. 2.ª edició ISBN: 84-500-9376-7

Preu: 150 pta. 17 x 11 cm, 88 pàg.

Text de la Constitució Espanyola, aprovada per les Corts Generals de l'Estat el 31 d'octubre de 1987, amb un índex final de títols i de capítols.

Constitució Espanyola. Estatut d'Autonomia de Catalunya. Reglament del Parlament de Catalunya

Barcelona 1990. 5.ª edició ISBN: 84-393-2176-7

Preu: 1.050 pta. 15 x 9 cm, 488 pàg.

Volum de petit format que aplega tres documents legislatius bàsics: la Constitució Espanyola, l'Estatut d'Autonomia de Catalunya i el Reglament del Parlament de Catalunya. A cada document s'afegeix un índex analític ordenat alfabèticament, on cada terme, a més de remetre al lloc del text legal on figura n'explica el contingut i es relaciona amb tot el context jurídic que implica.

Declaració Universal dels Drets Humans

Barcelona 1988. 3.ª edició

Preu: 80 pta. 17 x 11 cm, 22 pàg.

Text de la Declaració Universal dels Drets Humans, aprovada per l'Assemblea General de les Nacions Unides el desembre de 1948. L'acompanya una Resolució del Parlament de Catalunya sobre els drets de la infància.

Estatut d'Autonomia de Catalunya

Barcelona 1983. 2.ª edició ISBN: 84-500-9378-3

Preu: 100 pta. 17 x 11 cm, 46 pàg.

Text de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, aprovat per referèndum popular l'octubre de 1979 i sancionat pel Rei Joan Carles I el desembre del mateix any. Amb un índex final de títols i capítols.

Parlament de Catalunya. L'obra legislativa 1932-1939

Edició i estudi introductori a càrrec d'Ismael E. Pitarch

Barcelona 1981. ISBN: 84-500-4156-2

Preu: 3.000 pta. 31 x 22 cm, 422 pàg.

Recopilació de les lleis elaborades pel primer Parlament de Catalunya, precedides d'un estudi històric i jurídic sobre les fonts, els procediments i l'actuació legislativa del Parlament.

Parlament de Catalunya. Legislatura 1980-1984

Barcelona 1986. ISBN: 84-505-4739-3 (o.c.)

Preu: 8.500 pta (2 volums). 31 x 22 cm, 1.006 pàg (2 vol.).

Obra que resumeix, en dos volums, el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1980-1984. Conté les dades biogràfiques i parlamentàries dels diputats, la composició i el treball dels òrgans, el text íntegre de les lleis, les resolucions i les mocions aprovades, etc.

Vol. 1. ISBN: 84-505-4740-7

Vol. 2. ISBN: 84-505-4741-5

Parlament de Catalunya. Legislatura 1984-1988

Barcelona 1989. ISBN: 84-505-8049-8 (o.c.)

Preu: 8.500 pta (2 volums). 31 x 22 cm, 1.550 pàg (2 vol.).

Obra que resumeix, en dos volums, el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1984-1988

Vol. 1. ISBN: 84-505-8049-8

Vol. 2. ISBN: 84-505-8051-X

Parlament de Catalunya. Llibre del Cinquantenari: 1932-1982

Textos i documentació a càrrec d'Ismael E. Pitarch

Barcelona 1984. ISBN: 84-500-9786-X

Preu: 6.250 pta. 31 x 25 cm, 428 pàg.

El cinquantenari de la constitució del primer Parlament de Catalunya (1932) fou commemorat amb aquest llibre-document que és també un homenatge als parlamentaris de 1932 i la seva actuació fins al 1939. En reproduceix els documents més significatius i les biografies dels 83 diputats que el constituïren.

El Parlament de Catalunya

Barcelona 1991. 5.ª edició

Preu: 100 pta. 21 x 12 cm, 58 pàg.

Fullet explicatiu de l'estructura, les funcions i el funcionament del Parlament, amb una descripció del palau on aquest té la seu i il·lustrat amb fotos a tot color, de Francesc Català Roca i altres fotògrafs. N'hi ha, també, versions en castellà, alemany i anglès.

El Parlament de Catalunya

per J. Sobrequès, Francesc Vicens i Ismael E. Pitarch

Barcelona 1987. 2.ª edició ampliada ISBN: 84-505-6832-3

Preu: 12.500 pta. 31 x 24 cm, 502 pàg.

Història il·lustrada de la institució parlamentària a Catalunya des de l'edat mitjana, i de l'actual palau del Parlament. Ressenya de la vida interna de la cambra i de la tasca parlamentària en les seves diverses funcions.

Segona edició, ampliada, amb 231 fotos a tot color i a tota pàgina, i 78 d'històriques en blanc i negre, reproduïdes en bitò.

PUBLICACIONS PERIÒDIQUES

Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya

ISSN: 0213-7798

Preu: Subscripció anual: 7.500 pta. 31 x 21,5 cm.

Publica els projectes i les proposicions de llei, els vots particulars o les esmenes a defensar en el Ple o en comissions, els informes de Ponència, els dictàmens de les comissions legislatives, els acords de les Comissions i del Ple, les interpellacions, mocions, proposicions no de llei, propostes de resolució, comunicacions del Consell Executiu, etc. Al final de cada any natural es publiquen quatre índexs: de tramitacions, d'òrgans, de persones i de matèries.

Diari de Sessions del Parlament de Catalunya

ISSN: 0213-7976 (general)

ISSN: 0213-7984 (sèrie P)

Preu: Subscripció anual: 6.000 pta. 31 x 21,5 cm.

Publica la transcripció fidel de totes les intervencions produïdes en les sessions públiques del Parlament, tot anotant les incidències que s'hi han esdevingut. Apareix en dues sèries: sèrie P, per a les sessions plenàries; sèrie C, per a les sessions de les comissions. Al final de cada any natural se'n publiquen tres índexs: cronològic, de persones i de matèries.

Les publicacions del Parlament de Catalunya es poden adquirir a les llibreries de la Generalitat i al Palau del Parlament. Les subscripcions es poden fer al Servei de Publicacions del Parlament.

SUBSCRIPCIÓ

BUTLLETÍ OFICIAL
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA

☐ i Edició impresa
☐ m Edició en microfitxa

DIARI DE SESSIONS
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció (impresos o en microfitxa) començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Butlletí, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

El pagament es pot fer:

a) Per gir postal.

b) Per transferència bancària, a nom del Parlament de Catalunya, al compte corrent número 2500019405 de la Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona, agència 3018, del Pla de Palau núm. 2, 08003 Barcelona.

c) Per xec registrat.

d) En metàl·lic a la Caixa del Parlament.

BUTLLETA

Nom NIF

carrer núm.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ i ☐ m

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ i ☐ m

☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta)
☐ i ☐ m

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 19....

Amb aquesta finalitat, i amb data de de envia

per núm. la quantitat de pessetes
(gir / xec al portador)

..... de de 19....

Signatura

BUTLLETÍ OFICIAL
i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició, impressió i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,
Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 221 20 00.

Subscripció anual (edició impresa o edició en microfitxa): 6.000 pessetes.

Subscripció anual conjunta amb el *Butlletí Oficial del Parlament*

de Catalunya (edició impresa o edició en microfitxa): 13.000 pessetes.

Número solt (edició impresa o edició en microfitxa): 120 pessetes (Preus amb IVA inclòs).

Dip. Leg. B-27.966-80. ISSN 0213-7976 (general) ISSN 0213-7984 (sèrie P)

